

מדרם

שאלה קיא קיב

רובין

בח

הסופר וגורו החיות האחריו ולתבונן במקומו אלטו' והא"ג שלפי מה שכתובתו היו יוא"ד של אלטו' מטיקו השם ווא"ב אלטו' שכתב הסופר לא נכתב השם בחיותו וא"כ כיון דלוי כן לאו אפי' בזה למוחקו וכל שכן שאין אסור לקדו' . מכל מקום אפשר לומר דכיון שיש בחיותו אלטו' שכתב הסופר שם של אל' או אל"ס קטוא שם בפני עצמו לכך אסור למוחקו והוא סדו' דאסור לקדו' לפיכך דאוסר קדו' שם . ולא דמי לכותב חידו' אחרת שם בחוכ"ס לחיותו אל' או אל"ס או א"ל בן אל"ס שכתב דשמי אלטו' שאלו נכתבו הסופר לכתוב שם שם . מה שאין י' בנדון דידן א"כ לטק אותם סיריעו' . כיו"ל בדין שכתב הרא"ש בחשבו"ס כלל ג' ובו סר"ר יודוס בחשבו"ס וביאור סר"ר בסימן רע"ו :

ועוד נראה לי דגם החיקון השני שנסתפק בו כ"ה דייטו נגדו סר"ר וי"ו ולכתוב אח"כ השם אלטו' כהכלתו ל"ל נמי דשפיר דמי בלי שום חשש איסור ווא"ב דקיימא לן כחאריס דפליגי הא"כ וכאזכור לכו דאנופל לטק דלאחריו אינו נמחק . מ"מ מאחר דבכתבו לפי"ל דסר"ר ג' על אלטו' היה מטיקו שם וא"כ כן כשחבר סר"ר לא מטיקו אותיות ל"ו נעפלים לטק ווא"ב שיש בחיבת אלטו' ק"ס אל' אל"ס שכתב שם בפני עצמו כמו שכתבנו למעלה מ"מ פשוט הוא בפניו כיון שסר"ר היה מטיקו שם והוא חסרה א"כ כן אותיות סר"ר וי"ו לא שייך לטפול לאותיות אל"ס . כמו שפשיט הוא שלא שייך לטפול לאותיות אל"ס שא"כ כתב אל' ועפל לו ל"ו פשוט הוא שכל"ו לא מטיקו נעפלים לטק דלוי לטק שום שייכות כאשר מובן מעלמו :

ועוד נראה לומר דאפי' מקרו אותיות ל"ו נטפלות לשם אל"ס שחבר סר"ר של שם אלטו' ווא"ב א"כ ל"ו שאלו כאלו איסור ל"כ א"כ בזה לגרור אותיות סר"ר כדי לחקן ולכתוב אח"כ השם אלטו' עצמו כהלכתו ובחיקונו שחבר משמט בפלטי בנידוים פרק שנועם העדות האפילו בשם עצמו כשמוחק קלח מאותיות השם כדי לחקן השם בעצמו עפ"ר דמי ואין כאלו איסור מתיקת השם וכן הוא בעבור לענין דבקהו אותיות השם והרא"ש בחשבו"ס כלל ג' והמרדכי בהלכות קטנות וז"ל ואמר ר"י שאם סר"ר הוא של שם יכול למוחק ווא"ב דאזכרה למוחק השם מלא חשטון כן הוא חיקון הוא ושרי כאשר קטנת כתב המרדכי שלא כדברי ר"י . הוא כתב סר"ר שכל"ו לטק ר"י והרא"ש לסמוך עליהם . וכן מבוא שם סר"ר דברי סר"ר הסכנדי דמשמע מדבריו שמתיר לגרור דבקהו השם כדי לחקן ווא"ב דמסר"ר"י בכתבו חוקר להחמיר ומחשפת דבר . מ"מ נראה לי דבאותיות הנטפלות להשם מורו כולו עמל דלוי לסמירי ונדרן כשגא לחקן דהא באותיות הנטפלות אפילו להשם אפילו מוחקו כדי לקבל אין בו לאו וכן כתב הרמב"ם בפרק שני מספר המדע ח"ל וכל הנטפל ל"כ מחאריו כגון כ"י של אלטו' ווא"ב של אלטו' י"ס וכיו"ל בזה אין נמחקין וסר"ר של כשאר אותיות מפני שהשם וי"ו ולכתוב עולו אחר כן שם בחיותו וכתבנו . הגר"ש לעניות דעתי כתבתי בקול"ר מופלג מפני רוב העדרות דעודו עלי כעת ונוסף על זה ערדח החתלת הלימוד רק מפני אכנת כ"ה שלא חשיב פני כ"ה ריק"א כתבתי שם שגא"ס לעד"כ בלא צד"ה רב :

ואחר שכתבתי על הזכר למעלה מאל"ס שכתב סר"ר בסוף משנה של בפרק המדע והרמב"ם פרק י' על מה שכתב הרמב"ם כל המאזר שם משמות הקודש וכו' . ושמות הקודש הם השם הכתוב וי"ד ה"א וכו' או הכתוב אל"ף דל"ת ואל"ס ואל"ה"ס ואל"ס וכו' . וכתב שם שם ואל"ס דבית"א הוא סוף פרק שנועם העדות וכן הן בשמות שאין נמחקים אל"ס אל"ה"ס וכו' ונראה שגורסו רבינו אל אלוה אל"ה"ס ונרס"א נכונה הוא דלמשמיעין דו"ו"י הוא דללוה וה"ס דללוה וה"י דללוה

במה שכתבתי ל"ס שאפילו דם הבא מן המכה שכתבך המקור עלמו הוא . עסור וכאשר טובתו בראיות וכוונתו שכתבנו למעלה בלי שום ספק . וכבר נראה לעניות דעתי מזה דכיון כתבתי כאשר שיעורו והראונו מן השמים . ואחר שכתבתי כל זה מאלתי בחשבו"ס הרא"ש סוף כלל ג' שאל הרא"ש מהרשב"א פירוש כבדיותה דפי' המפלה שכתבתי למעלה וז"ל בסימן ח"ה עוד יאיר רבינו עירי בלאר סר"ר דפרק המפלה משם בזה"ש מלח שכתבתי כמין קליפות אדומות ובלו ופאלו א"ה אלא וזכ"ה שאל לחכמים ותכמים לרופאים ואמרו אשכ"ז מכה יש לה בנטיה וממנה מפלה כמין קליפות אדומות חקיל למי"ס א"ס . ויפוטו עמקה . וק"ל כיון שגא ממנה המכה אלאי עומאם הוא אומיק עמקה כל סוד ברו"ה דם מחמת מכה אפילו ביום נדחה וטורה . [דברי] רשב"ג [כ"ז] אומר א"ס א"ס ל"ס וכת חוששת לוסח"ה . ומסיק דלכ"ו עמלמ אשכ"ז עטורה ודס דקתאי ממקור פליגי . אלמא א"ג דכ"ס ב"ה מן המקור עטורה ווא"ל ובה מחמת מכה עכ"ל . ועמדתו מרעיד מתרע"ט על דברי הרא"ש סר"ר שהרי פירוש ברייתא הוא פשוט כאל"ה כתבתי . ואפשר לקרבו ועמותוהו שאל קטלם ו' מרבו הרשב"א . אבל האמת כדבר הוא' כאשר כתבתי בלי שום ספק כפי הכרח לעניות דעתי . כה דברי ח"ש ברייתו דמכ"ה סר"ר בערות עבודה אלא רבא עבודה הקדש קודש קדשים כדי לרווח תלמוד בני ישיבתו הגדולה והחשובה בלימודים האלהיים י"ו כ"ס ויוסף כ"ו וכו' . נאס מותר בן מהר"ל גל"ה ז"ל ה"ה חתן המלך וכו' :

שאלה קיב

אל"ס י"ה א"ה שאלו א"ה ר"ג ור"מ ואב"ד פ"ה י"ה בגאון שיח"ס מסר"ר בנימין י"ו ולכל המסופקים בלא מעלמו . בנישיו דברי כ"ה על דבר סר"ר שפשיט כה הסופר וי"ד בשם אלטו' וכתב אלטו' בלי וי"ד ומספ' כ"ה בחיקון טעוה ח"ה הוא סר"ר הכותב כאשר הוא מבוחר בדברי כ"ה להסבה אחתה שסר"ר בשם אלטו' ח"ה מטיקו שם משום שטיקו השם הוא אל"ס . והג' אותיות שס"ס וי"ו הם עטלות להשם . ועל פי זה הסכים כ"ה שסר"ר הנוב וממנו שכתב לחקנו בענין זה דייטו לחלוה סר"ר שד"ר השיעין . וכתבנו עוד ווא"ב דאפסק' לכתבא בפרק הקומץ כרבי שעמון שזורי דלמר כל השם חולין מקלחו אין חולין חיינו לוח שטוא מטיקו השם אבל הכא אין סר"ר מטיקו שם רק הוא על משקל אבותיו וירעו וכה"ג אפשר דמורה ר"ב שזורי . וזה מורק עיקר הסכמת דעת כ"ה :

תשובה הנה א"ה' כד מעיינת שפיר בפרק שנועם העדות ובכל הפוסקים שמתעב מתכ"ס דסר"ר הוא מטיקו השם דהיי איתח"ה כהם חנו רבין כל כעפל לשם צין מלפניו בין מאלתרו כ"ה וכן נמחק . וזה מורק עיקר הסכמת דעת כ"ה לחאריו כי"ד אלהיים ס"ס נמחק אל"היים כ"ס נמחק . אחרים אומרים לחאריו אינו נמחק שכבר קדשו השם . הרי מדקתני במילתי דח"ק לחאריו כי"ד וכו' ס"ס נמחק אל"היים כ"ס נמחק ולא קתני יה"ס נמחק י"ס נמחק מכלל דסר"ר הוא מטיקו השם . ווא"ב דק"ל כאל"היים ולא ח"ק . מכל מקום הסכמתו שכתבתי לא פליגי אח"ק בזה דהא אחרים מחמירין טפי . וכן כל הפוסקים כתבו כלאון זה ק"ס הוא נטפל ל"ס לחאריו מכלל דסר"ר הוא מעט"ס השם . ופשוט הוא דהוא א"ה"ס אלטו' הוא גמי סר"ר מטיקו השם דהו' וימלח הוא . וכן משמע כדברי המחבר סופרים פרק ד' הלה ג' ח"ל כל האותיות המשמשות לשם צין מלפניו בין מאלתרו כ"ה אלו נמחקים כ"ה ח"ס וכו' וכיו"ל צדק ומאלתרו אל"ה"ס אל"ה"ס כ"ס אלה"ה"ס ל"ו כ"ס ח"ס ח"ס אלו נמחקים וכו' ויש אומרים כ"ס מאל"ה"ס אינו נמחק עכ"ל . ובלי"ו שם שדעת הרמב"ם ח"ה מילתי דח"ק דפי' שנועם העדות והיא אותיות כן סאחרים דבפרק שנועם העדות . ואף ע"ג דקתני כ"ס מאל"היים הוא הדיון ח"ס מאל"היים וי"ו מאל"ה"ס . הרי לך דקתני מילתי דח"ק ומאלתרו אל"ה"ס וכו' ל"ו כ"ס ח"ס נמחקים ולא קתני י"ו נמחקים שמתעב מינה דסבירא ליה סר"ר אינה מאותיות המשמשות ונטפלות לשם כי א"כ מטיקו שם ואינה נמחקת אפילו לח"ק . וכיון שכן הוא א"כ כן חור סדו' לטא דלר"ש שזורי דאפסקא לכתבא טווח"ס דלמר כל השם חולין מקלחו אין חולין חיינו לוח שטוא מטיקו השם אסור לחלוה' בין השיעין ווא"ב כד"ה שכתבנו ב"ה לחקן דייטו לחלוה סר"ר צין השיעין לא יתכן . וגם מאחר דלפי רוב הפוסקים ומכל"ה הרא"ש אסר לקדו' השם אין חקנה גם כן לקדו' כל חיות אלטו' ש' :

מהר"ם

שאלה קיג קיד

רובלין

בט

וילא מנ"ד ואח"כ כשנא ליטבע מטפסו על החוטב. אם מחמלה אצוטיטו כב"ד שטועס שהק וילא אחר שטרו רולא שכנגדו ליטבע גזי. פשוט שאף שאחר שילא מנ"ד יכול להפסקה על שכנגדו דכ"י חבב הטור בסיומן כ"ב כבדירא שאחר שכבא שפרא"ש מסתבר ליה דעמא רש"י כבז ו"ל אפילו לוי זה נראה מן המחמיר כב"ד שצויה דרנבן וזתק וילא אחר שיראה להפסקה על שכנגדו וילא מנ"ד ואחר כך אחר שיראה להפסקה על שכנגדו שידעו ע"כ. איך שמע מינה שפשוט טורא שפילו לדעת רש"י יכול לחזור אך לאחר שילא מנ"ד. אבל כשאם מחמלה אחר בפירות אני רואה ליטבע ואחר שילא מנ"ד רואה להפסקה ית לרקדק מלשון הטור שאינו יכול לחזור מדכב וזתק וילא אחר שפולא להפסקה וכו' ואחר כך אחר שיראה להפסקה השתא בידו משמע דוקא שכל אכל אם אחר כבדירא אני קבע אינו יכול לחזור בו לאחר שילא מנ"ד. וכן נמלא בסוף השבועות מהר"ם ליר"א בסימני דייס קאריס וכחזו שם ו"ל אם אחר אחר בפירות הריי נעבד וזמי משלם וילא מנ"ד ושוב וילא אחר שרואה להפסקה אינו יכול וכו' ואחר בסיומן כ"ב ע"כ. וכו' אחס רואה שלא נמלא כן. בדברי הטור כבדירא. אלא על כרחק דר"ל שכן ית לרקדק מלשון הטור מדכב וזתק וכו' כמו שכתבתי :

הב"ר העולה מדבריו טורא שכן רחוי לטרוח שאם אחד הפך השבועה על שכנגדו צפוי כב"ד והטובע קבל השבועה וילא הכתב טון ל"ה שז אינו יכול לחזור. אבל אם נחייב סתבצ כב"ד שבעת היסח וילא חוץ לב"ד וכשנא ליטבע מהפסקה על שכנגדו שרבות בידו. אבל אם שפסקו עליו כב"ד שבעת היסח קבל השבועה עליו וזשוי בפירות ואחר אני נעבד כמו שפסקתם על חשבון כגמר דין ואחר שילא חוץ לב"ד שוב אין יכול לחזור. ימה שזמרו לכ"ה בשם הגאון מהר"ם ליר"א בסוף ממה שכתבתי דמוק להאמין אם ילא זה מפי פה קדוש כמוהו. ואם ילא אין משגיבן את הכרי אחר מוחו. אבל מה שכתבתי בענין דעמי טורא סתמא דכור שיש לסמוך עליו :

שאלה קיד ועל דבר השאלה השנייה שכבא כ"ה במעשה שבה לידך בדלחון קטלה שליח מיוחד לשמעון שישלם לו ההולאה ששים חייב לו על ידי שליח זה כפי המשמעות השטר חוב שפירו והשט"ח לא שלח ביד שליח אלא כשנא השליח לשמעון לא נתן לו מקבל פשוט הכוב ואחר לו רחא כה שיכתוב לו על גבי השטר חוב קבלת סך מעוה אלו שקבלת מידי והאיב השליח כן אעשה וזכך השליח ומן המעוה לראובן ולא כתב על גבי השטר חוב. ועמא תובע ראובן לא שמעון שישלם לו השט"ח מקבל עם קבלת השליח טוען סיטראלי ויכסו לשמעון תובע את השליח שישלם לו המעוה שמסר לידו מתמחא שפסק בשליחותו שמסר המעוה ליד ראובן ולא כתב בקבלה על גב הכתב והשליח חייב לשמעון הלא משלם לא הייתי שולחך כי אם שלוחו של ראובן והנה עשיתי את שליחותו כראוי. ונסתפק ליה אם זה נקרא שלוחו של שמעון ואם כן חייב השליח דהוי דומה למעשה דלדמי גריס דרבי אבאי דפרק סוכוב דף פ"ה שדרינוה ביד חמא בריה דרבא אול פריסי אחר ליה הכו לי שטרך אחר ליה סיטראלי ויכסו וכו' ובשי קליח מלי ומסוק עדין דלמא ליה שקול שטרך וכו' וזו וכו' אחר ליה הכו וזו ושקול שטרך משלם משום דאמר ליה לתקוני שדרחיק ולא לעווחי. ואח"כ כב"ד נמי לא שגא וחייב השליח לשלם לשמעון. או נימא שאינו שלוחו של שמעון ולכך פטור השליח :

תשובה אם השליח שקלה ראובן לשמעון שישלם לו מעוהו על ידו הוא נעשה כשדמי או שפילא כתב ידו של ראובן לשמעון שישלם לו מעוהו ידו וכתב ידו וילא ממקום אחר או שיש עדים לקיים מחמתו לא יוכל ראובן לעטון סיטראלי כלל שהרי אין ענינה סיטראלי אלא כשיש לו מנו כגון שהיה בעלמו או שלוחו של לוי נתן למעוה ליד המלוה בלא עדים ומגו דיכול המלוה לעטון ליר"א ולא קבלתי כוס פרשנו על השט"ח היה נחמן והיו כלום חייב לו לשלם כל חובו שהתא נמי נחמן לומר סיטראלי ויכסו כדליתא כבדירא כשהיה עובדא דסוכוב ובפרק שבעת הדיינים אבל כגדון דין ששלח המלוה שלוחו בעדים לא כתב ידו ללוה שישלם לו מעוהו והתם הלכך ליד שלוחו של מלוה אין להמלוה שום מגו משום דאי טוען להד"ס לא קבלתי המעוה מיד השליח ולא נתמס לי והשליח היה טוען לא כי אלא נחמא השעוה ליד המלוה אין לו למלוה על הלוה כי אם חרם או שבעת היסח שנתן המעוה

ב"ר העולה מדבריו כגדון דין טורא זה שאם יכול להסתקיים כתב ידו של המלוה או לא יכול המלוה כלל לעטון סיטראלי ויכסו ואם אינו יכול לקיימו הרי השליח חייב לשלם להלוה. כל מה שכתב עליו על דעתך לחייב המלוה ממשום אם אין פקלה שלוחו של הלוה אינו נוגע בעדו כלל והכו השליח עד וכוין דיש כחן עד אחר אינו יכול לומר סיטראלי דהרי ליה מחויב שבעת ואינו יכול ליטבע ומחוק שאינו יכול ליטבע משלם. והבאת ראי' מחו' פ' חזקת הבתים

מודרם

שאלה קיר קמו

רובלין

לכספק אם לרץ לנשבע שבשעה שקבל החמשים זכובים מיסודם היה דעמו לנשבע לעצמו וכו' ואף שראובן עומן פלגאם כן ליהודים ויהודים אינו מחשיבו אפסך שיסודם אינו נאמן כי שמה. ראובן קשה לו וזמטון טוח לו. על כן יש לסתפק אם לראובן לרץ לנשבע כדון האומר לעצמי הללו שפא אינן עדים שזמר כן לרץ קטעום . וזו חורף לשון הפאלס :

תשובה

לא ידענו מהם הפק יש לל"ח בדבר כי מה ענין זה שזמטון שיהיו כי און הכדון דומה לראיה כלל . כי דין זה של שותפים כדעודי כדמצינו פירק המקבל בנמרה דלמך רבא הכחו כי חרי דעבדו ועיקר נכדי סדדי וכו' וז'ל ונשאל לרבינו מאיר על כ' שותפים כחוב אחד ופרע מקצתו רלס האחד לעכט וזומר לחבירו כי בפרק חלקן מן הככרי . והכיו דעלם לי דללו כל כנייסי דלמך רבא ופקר המקבל הני כי חרי דעבדו ועיקר נכדי סדדי וזמר לו חד . לחבירי חא ונפלו וכו' עד וחי אמר ליה כב לי פלגא דידי ופלגא דידיך אי מעתא קי פסידא דרינא כדוך . אל' מולא חרי עדיף . וכל שכן דלל כל סימני ליקח חלקו ולהסמך את חבירו על קרן הכזי על הכזוי חקר פיהם דבר וכו' עכ"ל . כרי מנורא כדדי שזין פעמן מוכר אלל בשותפים שפזן שותפות ועיקר נכדי סדדי כדי לכווח ועשו חוב ונכחו וז'ל כל מלי לחלק בלל דעת חכירו עד שיקבלו שיהיה חלקם מה שלל שייך זה כדון דידן שלל שבו שום שותפות על מה שיקבלו מיסודם של לל גמס קטתו לו אלל כל אחד משלשתן עשה טובה ומילוחו חסד ליהודים כמה קטתו לו אלל חתימות ידם ושטיטא פסידא יכול למקל לכל אחד מהבני' כל ל' בפני עצמו כמה שיוכל לזם כרב וזלס כמעט הכל לפי דעמו ורלונו של כל אחד ואחד . (דין שופך יכול להלקו בלל רזון שוטפו במקום דמיא פסידא יכול לומר לעצמי הללו ופיאור דכרי הרשניא בזה)

ועוד

אני אומר דלפילו בשותפים גמורים כדון דידן יכול לומר לחלקי לקחתי ולעצמי הללו וז'ל לפי הכרעל כדון דידן אייני שיסודם אינן לו לשלם כל החוב כי אם החמשים זכובים שקבל ממנו ראובן וכמלא שיכחו אותן האשמים שנתנו ליהודים חתימות ידם לדי הפסד . ובמקום פסידא חפילו שותף גמור יכול לחלוק בלל רזון שותף ויכול לומר לעצמי איני מילל וכן כחב כדשכב"א בשותפים כו' חלקי וז'ל שאלת שותפים קשים להם חוב אלל ככרי אלס ועמד אחד ופייסו ופרעו לו חלקו ואמר לעצמי איני מילל כלי לעצמו . וכדמצינו בפרק בגולא כתרל שייכרל שיהיה מהלכב כמדברך ועמד עליהם גייס וערפס ועמד אחד מקן וזמטון כליל ללחמטל ואמר לעצמי איני מילל כליל לעצמו הלכך הכי גמי חס קבל כדשכב"א בפרק לפני עדים ואמר לעצמי איני מילל זכה לעצמו עכ"ל . והכס כדשכב"א קינר לשונו במקום כסיה לו לסחריך דעיקר ראייה היא ששם פירק בנמרה סיבי דמי או דיכולין להליל ואמר חמר נמי ואללכלס הוא וז'ל דלון יכולין להליל חפילו כל אחד נמי . חמר רמי כר חמת ככא בשותפי' פסקינן וכגון דא שותף חולק שלל מדעת חבירו אחד מפלג פליג לא חמר לל פליג וכו' . ופירש"י והר"ן ככא בשותפים וכן יכולים להליל וז'ל אינן יכולין להליל כגון זה שסוד במקום איצוד שותף חולק חפילו לא ילגה חבירו . ואף על גב דליכא סהס אוקימתא אחרינא דמוקי לם רב אפי' יכולין להליל על ידי דחקת וכו' וז'ל בשותפים כלא כחב כרי"ף דכל זותון אוקימתות בלנחא יניכו . ח"כ מנורא כדדיא דלפילו בשותפי' ופילו יכולין להליל שלל על ידי דחקת כיון שזוא במקום איצוד קלח ופורח מאן דבצנו לתימכר נפשייהו כלייל יכול בשותף האחד לומר לעצמי איני מילל . ומעטעט אי חילא נמי כמדרכי שם פרק בגולא וז'ל פסק רבינו מאיר על ראובן ושמטון שהיו דרים חתה שר חמר וסיי לטס חוב אחד בשותפות וז'ל ראובן מפס לרור חתה שר חמר וכטס עליו הסר ואמר לשמטון את חלקך חסייע קי שפרטנו על חבך לחלק ראובן לו חסייע . דלס חמר שמשון לעצמי איני מילל כליל לעצמו דכל ככס"ג במקום איצוד שותף חולק קלח מדעת חבירו . ועוד דכל היכי דלמרי' בנמרה כגון זק נלדין ממנו דבר הדומה לו קלח חמר' דלל דמי לגמרי . ומסייל עטמח נמי יז'ל שנים שטיס להם חוב בישר ויחבו ויחולקל וזכרי' דלמיא בלחוט וסלמך רזלס וזמטון אינו רוזא יכול לחלוק שלל מדעת חבירו ויכול לעצמי לזליא חלקי וזלייל לעצמי דכיון דליכא פסידא יכול לומר פלג עכ"ל רבינו מאיר עכ"ל . וחמ"ג דיש לחלק קלח בין הני דברים כדכח המדריכי וז'ל דין דידן משום דהתם פושט השני קלח כמה שלל לרור חתה פקדס חמר' וכן כדן וימחנה וכו' . ואח"ל שיוכל לעצמי לעצמו וז'ל דומה' לשותפים יז'

הכחיים בשמטתין דנסכא דרבי אבא דכתבו שם הסוד' דלרין לומר דסיקא עובדא דסוכבא לרבימי בריס דרבי אבא דהו מסקי בים וז'ל וכו' יכול לומר סיכרלי איירי כתר דחקיתו רבנן שבעת היסח דלא סיי בעולתא עד דבוגע בעדות כוא כיון דחייב שבעום . דלי קודם דחקיתו רבנן שבעת היסח כוי השליח עבד גמור דנאמן לומר למלה פרעתי . מנו דהיי וכול לומר אסדרחייכו ללוה וכו' וכיון דליכא עד היכי כסימיניס לומר סיכרלי כמנו דלה"ס הוה כוי לים מתיב שבעום ואינו יכול לנשבע וכו' . אינו כדור לו כלי' . חרל הגס קסחוספו' כחבו רבני מוסכס אלל גדולי האחרונים אלל שחפילו הוה כולן עד גמור כשר שרלה שקבל סמלוה המעוה כחורח פרעוין רק שזיטו יודע על איחס פרעוין [יכול לעטון סיכרלי] שכרי כחב בעל התרומות שער יז'ע כשם הרמב"ן והביאו כטור כסי' ל'ח וז'ל וחס נחנס לו בפני עדים אינו נאמן ואיחרע שטרל וכחב הרמב"ן דלא איחרע שטרל אלל שכמנס לו בפני שני עדים אלל כולו בבעני עד אחד לא איחרע שטרל . וכחב כסי' נראה לי שדעת הרמב"ן אינן חולק עליה דלישנא דגמרה ככי דייק דקלמך וכוני מילי דרעמי' בחפסי סהדי דמשמע שני עדים וכן נראה ממה שכחב רבינו בסמני' ל' בשם בעל התרומות וכו' והביאו חמ"ג חמר ל' ובסמני' שבעת שבעתו הפסוק כדעת הרמב"ן וכן פסק מהר"ר משה איסרלס בש"ע שלו . וח"ל אלל סכנה כ"ח שכחבת כדון דידן שזלס אינו שלוחו של שמשון סלוה כול' עד אחד ואינו יכול לומר סיכרלי . שכרי אינן הסכמה הפוסקים כן . וחו חפ"י לפי ככרס הסוספוס דל"ל דכל ש"ס כול עד אחד על הפרעוין אינו יכול לומר סיכרלי דכוי רב דנסכא דרבי אבא . מ"מ כדון דידן לא שייך לומר כן דהא און שהחא כתר דחקיתו רבנן שבעת היסח קיימינן וח"כ חפ"י לא יהיה השליח שלוחו של לוס חפילו ככי אינו עד וחילו כהו עומן המלס דל"ס לא יהיה נאמן חמר' . בששליח מעיד שנתנו למלוה כפרעוין לא סיה השליח נאמן דסדרחייכו ללוה דהא סיה על כל פנים השליח חייב שבעת היסח ללוה וח"כ נוגע בעדות הוא וספיר יכול המלוה לעטון סיכרלי כמנו דלכר"ס וח"כ אינן לתיב סמלוה ולפטור שמשון סלוה מעט עד אחד . אלל מה שכחבתי הוא הסכון לגמיות דעמי . נלס המעבר כזמל וברקו דכמפטע דכרי אוכב נאמן דר"ח סטרווד מאיר כן מהר"ר גדליה ז"ל ס"ס חתן סמל"ך הגאון מהררי"ן כ"ן ז"ל ס"ס :

שאלה קמו

בין הימים הראשונים והאחרונים . הגל' מכל חף תרומים . ותחנתנו על רוב כדכות דשנים ורענניס . אהו' חלוקף סופולר מוה"ר יוזל סג"ו ולכל המסחוספיים בלל מעלתו שלום . הגיעווי גלילת ידך חקיי' כיוס ראשון של חג וששתי על דכרי כ"ח בעל כל כון . ועל דבר השאלס ששאל כ"ח ראובן ושמטון וליו נחמו חתימה ידם כממרתי ליהודים חתמה שהיה חייב לככרי וזל מלח ירו לשלם לזמן הארוך ומתו לו האשמים כ"ל ממר"ס כדי שימכור אותם וישלם לככרי ויסודם כ"ל נתן להג' אגשים כ"ל שער ק"ס עם חשפו שפיכא חוקן המחוב סהוד וכו' וכשהגיע קרוב לזמן כשולמתיין קנס ראובן ויסודם כ"ל עיי שליח או צעלמו כגדים כחב מה וזמר כ"כ הריא כ"כ יסודם לראובן כ"ל לזיס סך מעות מומטיס וזיקף הכל בזאופן שעלם ס"ס לסקר חמשים זהו' לשלם על כחוב כ"ל וכקס מלחוקן שיכחוב על בני השער פילוי איך קפרע חמשים זהו' על השער כי אוהו קטור פילוי סיה כיד ראובן כ"ל . ונשכיב לו ראובן כן חעשה חבב אכחוב על בני השער שקבלתי החמשים זכובים כ"ל על חלקי כי חבב סיה קרוב למחלים וסויבס כן עטן ראובן כפני יסודם כ"ל ויסודם לא כחחישו . ותמטון וליו עועניס שיש להם חלק בזאופן חמשים וסויבס כי יסודם פרע חוקן על השער פילוי ושלחתינו חמרים כשער הפילוי סהוד . ועתה וירוינו מר חס יז'ע לדמות זה לשותפים שכלו שזלס קיבל אחד חמי' כחוב וזומר כל חלקי קבלתי אינו יכול לומר כן . או יז'ל שאינן זה שותפים שפחם ביחס ממון סטלחא של שותפות וביס אחד חלל ככא סטלו לו שער ומשולס סיה כולן שותפים רק שגילס כל אחד שלס חכוב חס לא ישלם יסודם חמר' שגטשו פ"ק וכו' מ"מ אינו דומה' לשותפים וכן מסכבר וכו' . ואח"ל שיוכל לעצמי לעצמו וז'ל דומה' לשותפים יז'

מהרים

שאלה קמו קמו

גוברין

ג

שאלה קמו כבוד אש חו ורב פעלים ערן סעלי מקבציל
 האלף המרומם ר"מ ר"ג ל"י פ"ה מבר"ד אבא
 י"ו וכל המוסופים כל מעלה שלום . מפי מרדח יומא דקוקא
 אבא בקארם ע"ד אשך נבשחי ממעלה לא על המשעה זר' וומו
 אשר נא לידך פלשה נבנבלה לרוח לא נאד שקורין מר"ט ונא
 אליה בנחלה כדמות בעלה ובשמייה כדמות פריץ וסא אשכ בעולה
 בעל אש היא נאכרע לבעלה אפילו ישראל דמאח סופס סיחכ
 כרזון כאשר קלת ים דברים יכרים . או לל הפחות לבעלה כסן
 אפילו יסא נאכרם . או אש ים לדמות זה לנרבעת לנכמה שמוצרת
 אף לבעלה כסן . או לא דריון אבא אליה כדמות אש ופריס וכרס
 כנני אש :

תשובה הכה אכו' לפי ההושכל נראה בעיני לדמותו לנרבעת
 לנכמה דלין העיני חלוי בערין ורביין אלא באשיות
 חלה רחמנא דכחיב ושבך אש אש . ובכמה רובין לא מקרי אש .
 (ביאור שיטת הפשוט דמ"ס סוטה י"ב ע"ה ארוסה ע"ל כל העריות מקולין וכו')
 וכן נראה משיעת המהנה דמסכת סוטה פרק ארוסה דתן הסם
 כסוף מהניחין דרית פרק כל' ע"י כל העריות מקולין חוץ מן
 סקטן וממי שאינו אש וחתמר עלה בגמרא חוץ מן הקטן אש
 אמר רחמנא ולא קטן . ושאנו אש למעוטי מאי . ומסיק למעוטי
 בכמה דלין וזוהו בבכמה וכו' ויליף לה הסם מדכחיב אהנן זוהו
 ומחיר כלב . ומשעת מלגזן המהנה דקחי מוץ מן הקטן וממי
 שאינו אש דתרווייוו אימעות מאשך דקרא . דאש לא כן למה
 נקב אש לישנא ולא קחי כהדיא חוץ מן בכמה . ואש יעלה
 על לב לנשקות דלרבה משם משמע דלא יליפין ליה מאש . דאש
 לא כן למה לה להמגרא ילפוחא מדכחיב אהנן זוהו ומחיר כלב
 חיטוק ליה מוכחיב אש ולא בכמה . אף חסה אמר לו דלכחי
 יליף לה מאתנן זוהו דאש לכהן משום זוהו דאש הוי יליף
 ליה מאשך דכחיב גבי סוטה . ויחא חמינא משום איסור דאשחא אש
 אינה נאכרת . אבל מ"מ אסור לכהן משום איסור זוהו לכך יליף
 לה מוכחיב' אהנן זוהו וגומר דאש' משום איסור זוהו אינה נאכרת .
 (ועד עקומה תוספות שהקשו ע"ס כסו"ג הגמרא דס' ארוסה אהא דממי
 ע"ס למעוטי כהנה) ובה מתורב"ג קושיית תוספות ד"ס למעוטי
 בכמה שהקשו ע"ס ח"ל חומה דהכא משעת דבנות תליא מילתא א"כ
 רבא דאמר נפרק הבא על יבמתו דיש וזוהו לנכמה מהניחין
 למעוטי מאי וכו' עכ"ל . אבל לדין אחי שפיר דלעולם לירבא נמי
 מהניחין אחי למעוטי כמה דלין משום אהני וסחימה דאשחא
 אש משום דאש' כחיב וכל בכמה א"כ דים קומו בכמה דלרבה
 לא בזות תליא מילתא אלא כמי' שנקרא אש . וסא דקאמר דיש
 וזוהו לנכמה לא לענין איסור אשחא אש קאמר לה אלא לענין איסור
 זכר וכסוהו דחלו' בזותו אלא לענין איסור אשת איש מודה . וכן
 משמע נפרק הבא על יבמתו דאמר רב אמר דש שימי בר אחי
 נבעלה לנכמה כשרה לכוונה . חייל נמי הכי נבעלה למי שאינו
 אש אש"פ שנסקילה כשרה לכוונה וכו' . ופכ"י' לוי שאינו אש
 בכמה . כשרה לכוונה . לכהן גדול . דמזבח עץ בעלמא היא . ומאן
 דשרי מוכח ט"ז שרי צב . ומייית נמי עלה הכי דלין וזוהו לנכמה
 דכחיב אהנן זוהו ומחיר כלב . משע מיה דשיקר ילפוחא דאשחא
 זוהו ומחיר כלב אחא לענין דלא ליהסר לכוונה משום זוהו . אבל
 דלא מהסרס משום איסור דאשחא אש נראה דגלה לו משפיק ליה
 דלכחיב ושבך אש אש . וכן משמע מרביי ארוסה' פרק א'
 מהלכות סוטה דמוכבך אש אש יליפין נמי בכמה ח"ל ע"ס אמר
 לה אל חסחרי ע"ס אש פלוגי וביה קטן פחות מכן משע שמים וזו
 אחד או שאמר לה אל חסחרי ע"ס בכמה זו אף זה קוטי שנאמר
 ושבך אש ארוסה פרט לקטן ונבעתה שאין אוסרין אותה עליו עכ"ל
 וכיון שכן הוא דמאש' יליפין לה אש כן מילתא משמע גם כן רוח
 ושד דהאי נמי לא מקרי אש :

בלל העולה מדביו אפילו שותפים אמורים עששו חוב נשוחפות
 ודואה האחד שטלהו העני ויבא לי הפחד שאין לו לשלם
 כל החוב לשייטת והוא יכול להאיל חלקו יכול לומר שפיר לעמאי אי
 מלי וחולק עלה כדעת חזירי אש לא נשחמו בפירות בשעת שוחפות
 כחוב שאם יעני עלוה שכל מה שקיבל ממנו סן שניה ביהר סן
 אחד מסס הכיו הכל לשוחפות ולא יהיה כמות חלוק ולאיל סן
 וכל סן כדיון דין שאין קום שוחפות כלל ששפוט הוא שיכול
 לרזון לומר שאותו משפוט ואוצוס שקבלתי מיסודה לעמאי סלתי .
 אף מכל מקום נראה לי דלמחר שחטיוו הסטר פטוי . ביד ראוין הוי
 כאלו ששחטו שלתי סהוא יתשכך כבלת פרשו חוב בשביל שלשחם
 בלכך אש קבל כמתשים ואוצוס בכמה ח"ל שקבל סליל ללמנז וכו'
 צו שלשחם . אש לא נאמר לעמאי אש מלי ככסוהו דיים שבהאחי
 למשכל ועל כן על כל פנים לדין רזון לישכע שרבריו כן הוא
 שנשעט שקבל המתמים ואוצוס מיסודה אמר שחלקו קבלס ונחשוון
 להכילם לעמאו וכמו שכתב המרדכי פרק אשחא ע"ס דהכי דקאמר גמ'
 אמר משלג פלוג . לא אמר לא פלוג . פסק רבינו אבי העזרי דאש אף
 עדים דברך שאמר כן נבעד שלג חטוון להכיל אלא לעמאו וזוכס
 ככ"ל . והא"ג שרזוןו טוון שאמר כן בפירות יסודה ויורה חיו
 מבחיבו אין בהודלח יסודה כלום כדי לחוב לאחריה מעטע שכתב
 ב"ח דברכי השאלה . סגראש לפ"ד כדחיבו בקארס ככמה שאחי כמה
 דרדך וסרוו בעריות כרפיקו דערו על קלטיו י"ו מהשדרס בעז"ה
 השם יכרס ויפר ויקלגל מהכחשו הרעס ואל עזי . יאמר לנרתינו די .
 זריק לנו ולמלכת ברבס ע"ס ב"ח די . כס דברי אש בריחך סטרוד
 מאיר כן מבר"ד וכו' :

כשני אינו רואה להאיל סוללות ושחמים ולכן יכול האחד לומר אולי
 לעמאי . מה שאין כן כדיון דין . הלא מהשחוט כרשב"א סבבאחי
 לעיל לא משמע להק כפי דכא כהאי דייא דכתב כרשב"א ג"כ לא משע
 כשני כלל אלא שחכרי אש ועמד אש' ויסיס עד שפיר על חלקו ופכ"ה
 פסק שיכול לומר לעמאי אש מלי וסיינו משע כעובדא רזון דין . דמה
 לי שחי' באים לדי הפסד ממחמ שחי' סוכרי אש' . ומע לי שחי' כחוב
 נפסד ממחמ עניונו של כסוהו קלה כיה לו כמה לשלם עד שחור"ך דאוין
 לערוח ולקטו' ממנו נבד כדי לקבל חלקו וכן הסת' אין לנו לומר דכרשב"א
 ורבינו מאיר שנמדרכי פלוגי אהדדי אלא שבהגוה דיון ע"כ המרדכי בשם
 מהר"ם מעטע שחי' כן סיה . ועוד דכא סוכו דיון שכתב מרו כי
 בשם מהר"ם נמי לא דמי לגמרי לדין הגמרא להסיח דשיירא שחי'
 מהלכת כמדבר משום דהסם ככר מרפס הנייס ויאל חממון מידס
 מה שאינו כן כסוהו דיים מהר"ם וממי הששש זו שלא תחלק כיה
 כחן מהר"ם כסוהו דבריו ועוד דכל כיה דאמר בגמרא כנון או
 לדיון ממנו דכר סדומס לו קאח והא"ג דלא דמי לגמרי וכן הוא
 כהדיא כשחזות מהר"ם הנדפסות בפני עמאו שחי' ע"ס סיהא
 שחזכס שנמדרכי בשם מהר"ם ס' ק"ס ומסייס ע"ס כשחזות מהר"ם
 דכעטס הוא דמישקלח לא נשחפוי אלא ארעומה דסרוחה דמלא
 דבי תרי עמאי . אבל ארעומה דפסידה לא נשחפוי ע"ל . והא"ג
 הוא הדין בעיני דהוי כדיון דין נמי . והא"ג דלא דמי ממע להכחו
 דיים אפילו כיה אפי' הוי שופסיס נמורים יכול לומר לעמאי אי
 מלי כיון שסוהו רואש שיבא לדי פסידו אויבד חבוב כסוהו דכתב
 כרשב"א כשחזכס לעיל (ואם על כדי המרדכי דפרק הגזול ופ' המקבל
 עלה יסו כסוחריס אהדדי) . וכן כן כיה שלא כיה דברי המרדכי שכתב
 בשם רבינו מאיר נפרק סגזול וכפרק המקבל על כרמך סוחריס
 אהדדי לדין לומר דכסוהו עובדא דפרק המקבל שכתב המרדכי בשם
 מהר"ם על שני שופסיס חבוב אשחא ופרע מקלחו ורלס האחד לעכבו
 וזומר לחבירי לך וקח חלקן מן סוכרי דלשבי מהר"ם . ללא כל כמיניס
 וכו' כדלעיל דכסח חייקין דבאוחס שעה עדיין לא היה שום איבוד
 ופסידה כי חבוב סיה כמות ביד ככרי קן קאמר אי קבלתי ככר
 חלקן מהסוכרי לך וקבל אחס ג"כ חלקן מן סוכרי ולכן פסק מהר"ם
 עלה כל כמיניס משום דמאח יבא חלקי לדי פסידה קודם שיקבל
 דלא הוא חס חלקו כי כסוחריס פיהס דבר וכו' . ואפילו אי אמר
 דריסא כהדך כפסידה יכול לעכב עליו מעוטס דאמר ליה מולא דבי
 הדי עדיף ובשוד קלא וחלוק חולי לא נבא לדי שיש פסידה כלל כמו
 מיייתי רחיס מהמגרא דפרק המקבל . אבל כיה דכבר נא הפסד
 וזומר האחד אי איל לעמאי ולא אפירע ממהר"ם . שוחפות אלא
 מה שאיל אכול לחנקי אין כיה נמי דהאיל לעמאו כמו שפסק מהר"ם
 עמאו נפרק סגזול :

אם כן מכל סלין נראה לבעלה ישראל מתורה אליבא דכ"ס
 דלין דהי אסור אשה אש אש אפילו לרבה אבל מדיו לריכיס
 לא לעין אש אינה נאכרת משום איסור זוהו לכהן דכא לרבה יס
 זוהו לנכמה . ואפילו לדין דקיימא לן דלין זוהו לנכמה והנבעלה
 לנכמה מותרת לכהן . שחא דוקא כסוהו אין כה וזוהו דלישין מקרא
 דלחנן זוהו ומחיר כלב דגבי כסוהו לא שייך אהנן . אבל גבי רואש
 ושד דליח על שום משעו אומא לך נאכרס משום זוהו . אבל נראה
 לי דגם בשביל ע"ס אין כן שום ביה מוחוס משום דריון דכוחמא
 דכוח

מדרים שוארה קמו קיז קיה קיט רוברין

המס אטפי הסורה יסופים על גפי מרומים . אמריהם ויחסימ
 געוים . הסוכים על פס ס' הסוקן מרומים . חמיוס יועליס
 געוים הסורס דקבל קריסל סיה עיר וחס נקירל קיק קטענדיליס
 רכחל יז' כל חד וחד לפי רוס מעלתו ומדרגתו על מקומו יזל
 בעלס . ולכל האמסופים בל מר'ת שלום וישע רב . יברכס שוקן
 רומס : במעלה רמס :

באנו

לסודיע למעלה ל'ת לפינו סבל העולם כמר משע טירול'ל
 חושב קה'לס יז' וסיע לפינוי ארץ שששם אחת בצנוכלס
 הקרוס בח קניי ארץ נקראת . בשמה מרס שולטל'ל יושבת עגוס
 סכלס וגלומודס זס שים רבות מעבלס מומר קסיס נקרא בשמו
 יוסף קריוניע' . ועמה הקרס ארוס חסס לנאן ק'ק לבזב וספניר
 בנו כמר משס סר'ל שנגים רשפיו להחדל ממנו גט כשר לבחס
 סר'ל . כאשר שמענו חס דבריו וסאלחו סהגוס ודבר מלוה סו
 יעטו בעלס סשדלותיו וגורל ערשיו עד שמרסל סומור סר'ל
 ברלי כסף סך ידוע לפעור חס שמו סר'ל בעט כשר . וכאשר
 בנחו לסדר סחלו לקור חסר שחור סמגרס וסלשע ושמו
 אביסן כדיו וכסגו . וערסנו לקור חסר שמו אבי סמגרס וחי
 סלשע ולס עלסס בידיו כי לל מנאל פס ארץ שמירס שמוסיסן .

בס סמומר סייב שפיו יודע לל עס אביו ולל עס אבי סלשע .
 גס אינו בדיו לסמוך על דבר פון סיה מן סהכרס עלינו לסדר
 סעט בשס סמגרס ועורסח לחוד בלחי שמוס אביסן וסמכנו על
 שמוס הרל'ס וסביס סעור סוף סימן קר'ט סכ' שסלס לא סוכיר
 עס אבי סלשע סעור סכר . וככס סר'ל על זס ור'ל ומשמע דיח
 הדיון לשס אבי בעל דשק . וכן ככס סר'ל בסחוס ור'ל אשפר
 שפיו נרין עס אביסן כלל דשמו וסזס עס עירו ועירס חקן . עס
 אביס וסס אביו לא חקן . ובסחוסס אחרס ככס על יסור סכר
 מארץ אחרס ולל נודע עס אביו חס לא ככס עס אביו בעט סכר
 וסעט בעלמך סיה גר מס עס אביו כי חדע או חס סיה שחוק
 או סאופי שפיו מיר כל אביו ארץ יעשו בעט או בשערות סחכות
 וסו פשוט ער'ל . וכן פסק ב'ע' עליו לפסק סכלס ועל זס סמכנו
 וסדרנו סעט סר'ל בלחי עס אביו ובלחי עס אביס כי סיה אללו
 בלר סממע סיה נודע לנו עס אביו וסס אביס בשוס קרירס
 עולס . וכפי סממע סהמס סמלוסס סלל נודע לכן עס אביו
 וק'ל וסס ללס דין גרים או שחוקים סלכחלס מנרשין בשמוסס
 לחוד וכל עקן במקוס עיון כזס כי חס לא סשדלנו ממנו סעט
 בעט סחלס מי יודע חס סיה בשוס אפסיות למנל ארוו לסמלל
 ממנו גט כשר עוד . ומכל סל עמייס סדריו סעט סכלכחו וסדרנו
 ארוו על גני ורסיס מחלילס מנינו סליות עליט לקבלס וקיבל זכס
 בעט סר'ל להדיס סר'ל כדיו עליט לקבלס שמוסס ממנו מ'ד
 בקבלת סליות . וחור סמגרס לרווחל דמילחל ולקח סעט מידו ומי'
 סליות עליט להולכס ומסר סעט ליד סליות כדיו להולכס . כאשר
 פסקו סמרוים כמומר סמגרס לסדר סעט על סרדיכס סוכריס .
 וכאשר עיני ל'ת תמיני סעט וססרסלס סחויס כדס וסכלכס ע'פ
 הדיויס וסחוקיויס וסרדיו גיעון סל גדוליס סקדמויס חכמי מדיניס
 הללו . אמרו להעלות סרדיכס על ספר גלות אזני כ'ת בכן ע"י
 מעלחכס סמרוס וססדרו נחית סעט ליד סלשע מיר סליות
 כדיו וכסלכס ומשוס סיה שפיו כרס . שמוסס ועורכס . כס דרבי
 אוסב נחמן דמכ'ת דורס שולמכס כל סיימס . גלס סרוד מאר'
 בן סמר'ר גדליס ז'ל ס'ס וכו' :

שוארה קיט

את חג סהמלס . חמנו ברב חדוס ודילות .
 חלס היקריס יושבי ק'ק קאמרל'ל יז' ובימוד
 סעלס סרורני כר'ר משס יז' . סניויו סלחכס ע"ד סשקיס
 קמח עיישונו מליילת סעככריס כמס כחיס . וקרדו סקמח לחסר
 עיז חשע שחייבשו סקמומוס סלמיס עד ססיה ארוו סליווח מדובק
 בשקיס . ועפדך וסעערב בסקמח ע"י סכרדס כמו שכתב סמרדי
 פרק כל עשע על עק כל קמח סעפל לעיט . וסלמחס לייז סיי
 עקיס לרלוס הדבוקס כסס . וסכס דבקחי בסשקיס ולל מללחי
 כסס עוס ממסות מדובק כל כך . רק רליוי סששקיס סס נקוביס
 מסיכית סעככריס מטרף לורס סלשע סדקח . וע'פ זס חני מורס
 לכס סכל ארוו בעלי כחיס עמלוס עקיס'ס יסוכיס יקחו לסס קמח
 אחר סממומר מללחי סליויו ק'ק לבזב . לעסוח ממנו לכל ספסוח
 סמלוח לשיי סליווח סרלשונו כדיו לללח ידי מלוח מלס . וסקמח
 ססיה כסשקיס סשוכיס ומסככריס יעשו ממנו מלוח ויאלכו כל
 ארוו

דברנו ועד אין צו איסור דלשח ארץ אכ"כ מסיכי חיה לן למר
 דלפרי זונס דלח לא אקרי זונס אלל סכעלל בילח איסור וצרו
 וכו' . ללל . ללשקרי איסור נקרא דבעלמח גני כמסע דיע כס דין
 סקילס סוה סלוקא דעמך . למר דיע זוח לבסמ לכך אלטרין לן
 למימל מקרל דלחן זוס וגו' רליון זוח לבסמ . חלל עק ורית
 ססיי חיה לן למר דיע זוח כרוח ור' אפילו לרנח דסבידל
 לים דיח זוח לבסמ מורס כרוח וספער ומשוס סיי נקט כריוחל
 דערין ככס על יכמחו דלעיל כעלס ומי שפיו איז כשרס לכסוס
 ולל נקט כעלס לבסמס אלל נקט סו סו לישנל כדו לכלל כזס ג"כ
 כעלס לרוח דלל זס כעלל שפיו איז וכן סרמכ"ס פ' יח סמלסוח
 איסורי בילח ככס ור'ל מפי סשמועס למדוס ססווס סממורס כמורס
 וכו' סכעלס לרדס סממורס לו וכו' לשיכך סרבע' לבסמס ארץ על
 פי ססוה בסקילס לא כעשית זונס ולל נפסלס לכסוס סכרי לא
 כעלס לרדס עכ"ל דקדק ג"כ כעלסו וסכס ככל דוכחיס ארס
 למר דוקא ארס וכל שפיו ארס סיה מי סייסס סן כסמס סן
 רוח לא נעשית זונס . וסרדלס סממורס סממורס כקולר מופלג
 מפני רוב סמורס . גלס סרודו מליר בן סמר'ר גדליס ז'ל
 ס'ס וכו' :

שוארה קיז

בשמריס סכיס רכס ללסווי חלמידי וסויק פ'ס
 יז' ר"ג ור' סמר'ר יעקב יז' וכלל'ס . אשר
 סחלח ע"ד סלשע סמלכורס ארוס גט אחר מעבלס סרירס ככר
 לפיי כמס קייס כעליל סממל ססיה כרוכ בעט סו וסו לא סיה .
 ומסגט ספיי לא עכרו עדין ג' חדסיס וסיל רוסל ליעסל ומכ"ת
 מעכב על ידס :

תשובה

דבר פשוט הוא אם לא היה כאלו שזם דבר אחר
 לסמוך עליו כי אם כעביל סהוא גט שני ספיריו
 כעביל קול פסול סממלל בעט הרלשון פשיעו ופשיעו ססוניו דעלמל
 לפסוק כדעס ר"י סעביל סעור סימן י"ג ססכיס עמו סרל'ס
 סלירס להמתין ג' חדסיס מיוס נחית סעט ספיי וכן פסוק
 סממוריס כמו סככס סר'י סימן סר'ל . וסיה רלו לעכב כדו
 סלשע סר'ל סלל חונסל עד עכור ג' חדסיס ולל לסלח פיי זוס
 איז אחר נעלו לכו לסירס רך סלשע סר'ל יס לל עוד סרך אחר
 לסירס כעביל סגס סעט ספיי נסחסס בין כחיכס לחייה זמן
 רב סקוח כממע סקס חמימה חומן סנככס וככר ידעח ולל נעלס
 ממוך מס סככס סעור שסל נסחסס סעט בין כחיכס לחייה ככס רב
 אלס סמויין ג' חדסיס מנעח כחיכס וסרל'ס פסק מנעח נחיס .
 וככס סר'י סככריס סר'י פסק סרמכ"ס וסמ"ג וסרל'ס וסר'ן
 רבי'ס וספר ח'ח וגכ ביחל רליוי ססירוסלמי . וגס סר'י פסק כן
 כע"פ סלו . מכל סליון רלחל סעליון ידעל סלכח דרבי סר'י למנוח
 מנעח כחיכס סגס סרל'ס ככס סככל מדינות סלכח וררפח סגס
 מנעח נחיס . וכן ככס מסרל'ס כסססויו עקן רליו להמיר .
 ובכמח עקן אלו סטיגיס . מ"ח מלחר כעבדיון דידן ללטרך עוד סריווחל
 אחרס דליוי סככר כמגרס קורס זס לפיי כמס פריס מעבלס רק
 עסח סריוכס גט אחר כעביל ספסול סר'ל וסכסו סניויו איכס
 דפח סמרויס דליוי ר"ת וסיעו . וסמ"מ ככס סרלח לו דיו
 על רכיו חס אמס . יס לררך כל סיה עריווחל סר'ל וסלל להמיר
 כל כך . גסס כעביל סל'ס כן חס סממע כל יודי סייח
 ממחיר כי למס כנימס כעביל לסקל כחכס כדכר ססממורס כז חכמינו
 ז'ל כיומר וגרו כז כמס גריות וסשכו ארץ לחששות רחוקות כמו
 סקוח ידוע מדכרי ססוכיס . חס לא ססיה סכרס גדול . על כן
 חל' סנדון דיון כלס כן סוה שפין סלשע סר'ל עוס חשעס
 סיהכעלו סשדוכיס כעביל סממורס עוד זמן מס עד שיעברו ס'ס
 חדסיס ולל יללח עדין מביחל ללכל להסוויס חזי מעכב על ידס
 ככל מס דלפער לך סלל חקן . חלל חס סוה כעיון עיז חשע
 סיהכעלו סשדוכיס כעביל סממורס או לו סככר יללח לרדיס להסווי'
 סחל סלו . ומעט ססיהס כעביל סממורס וכו' . כס דכרי סוכין מורך ורפך
 דורס סלוקן סרודו מארין בן סמר'ר גדליס ז'ל ס'ס וכו' :

שוארה קיח

מלכי ארץ ורומים . קיימס חוריס וסגיס .
 יקריס עמייס . חכמיס כרויס . נעיי וסלמייס .
 כרביס כרבוניס . סיושכיס כעכח סממוריס . סחס סלולופיס
 סיקריס . ידועיס אריריס . אריריס ס' חממס . וקולס כעמח כרמס .
 סמלורות סרדוליס . ככל סממורס כוליס . כעממקי חמורס לוליס .
 ולמעלל כית ח'ל' עוליס . וד' מדרגות סולס כסס כלוליס . סס

מדרגים שאלה קב קבא קבב רוברין נא

חציונות של עקר כי זה אינו נכלל בגשון סמך השחוחות ואצ"ט שגדון דיון הוליא גם כן האים הידוע דבס על הר"ר ישראל לפני הכר אך שצבר חרמית ושבוטות כ"ל מכל מקום לפי שצמטע לא כי' בדעת הכר לטעמים את הר"ר ישראל על הולאות דיווח סללו רק כי' בדעתו לפסוק שישלם לאחור האים הסך שחצב אחור ולכן אין פתעס ז' לנדס לחייב את הקהל י"ו:

אך כשנלחץ לוח טעמנה השניה יש לחייב הקהל י"ו: שכרי השחדלות זה סיה מוטעל על הקהל י"ו ככללי ומחוייבים לשלח בעול הולאס ז' מחד שני טענות. האחת היא כל קהלה וקהלה מחוייבים לגדור הפרעס ולהעמיד צעירים שפסע דין ישראל על חילה והדין נותן שבני העיר כושי' אז חת זס על זס כדחקן פרק קמח דמכר' וכן העיר כושי' אז חת זס לנשות להם חומס דלמים וצריח וכו' בני חיחס בהוספתח לבנות להם כ"ס הכחוס ולקוחס להם ס"ח וכו' ולנשות להם לחי וקורס וכו'. והוא הדין לכל הדברים שחס לרבי הקהל שמוכרחים להם כדלחיס בהסבות חיימון ספייבים לספר קסין. וכל הקהל מעותפים לוח ואפילו מוטעים יבולין לכוף את המדריכים כמו שכתב רבינו ירוחם. וזה דבר ידוע ומפורסם כי אילו הוליא האים הכמר מתשכחו הרעס לפועל והיה מוליא ממון מיד הר"ר ישראל ע"י שער רבו היום הפתפתיים בנס וכל הפסקים של הדיינים היו בעלים ח"ו העובדים והעתידיים ורבה הפרעס בחוק הקהלות י"ו: ולכן היו הקהלות מחוייבים לחוק הגדור הפרעס וזאת. והאם יאמרו הלא די בגדר פרעס ז' במס שההחלוח מהסר בעטנו האים הידוע בעונס גופו כידוע הלא פטוט הוא שאס לא נחן הר"ר ישראל הסך הידוע להסר והיה האים ה"ל מוליא ממנו הסך שחצב אחור והיה יולא זכאי מלפני הכר סיה ידו על העלוניה רק שסכך שנתן הר"ר ישראל להסר הוא סיה הסבה שחצבס להם הכר במס שחצנו ז' הקהל גם כן אחרי זחא עד שנתן להם רשות לשלוח כו ז'. זחא ועוד אחרה שכרי פסק מהר"ק בשורש ד' שאס בא ח"ו ארוס עליס על ארוס קהל ח"ו כל הקהלות שיש לחוס שנס עליהם יעבור כוס ח"ו מחוייבים לסייע עם אחרה הקהל אצ"ט שלא יהיה כרי כל כך שנס עליהם יבא אחרה הפעילה הדיח רליות על זס מדברי הגמרא ע"ש.

ובל שכן בקהלה אחת שאס אחרה הפעילה יש בה חשש שחוק גם לאחרים שמוחייבים לשלח בעול עמו. ולא גרע מהאיל שחצב רח"ל כלל שני סימן ס' על המקלח הקהל שפעו הולאס שתיקומו ספרי מרובותים ופסק שכל העלוקים בעצמי חרומס מחוייבים ליתן טעמס. כלל העולם מדברי מכל העלוקים שפסקים הידן נותן שאחור הסך שנתן הר"ר ישראל להסר מחוייבים הקהלות י"ו: לשלח בעול לשלם מתוך הסכסס אך ורק מחזור שכרי ישראל סיה כרי חוקין. וכבר היה יולא פסק דין מהסר עליו לחייב ס"ס חזוב. והוא ה' גופא עובדא. על כן הוא מחוייב ליתן להם כדקחם נכוסס סך ידוע כפי רלוח עיני מנהיגי הקהלות י"ו: והדין דין לחמי הגרלס לע"ד כחכמי נאס סטרווד מלחין כן מהר"ר גולייס ז"ל ס"ס חתן המל"ך הגלון מהר"ר כ"ז ז"ל ס"ס:

שאלה קבא וילמדו רבינו שפסח שלחקה שמרים של סכר שצבר עליהם הפסח והחמיאיה צהס עיסה אס יש להחיר העיסה מקטעס קנהבעלו השמרים צעיסה. הגס ששאלחיון זו אינה לריכה על הבער די ככר אחרתו העיסה מספק מ"מ חרס: הוא וריכיס אלו לעמוד הדין על שחידו אלו כדין ששילו ז' א"ל או:

תשובה אה' הלאופים יפס דנחס ובידן אחרתס העיס' והטעמס הוא דכל מורי דלעטמח עבדא לא בעיל. וכן הוא במדריכי דמסכת ע"א לניחן שמרים ש"ן גיל של עט"ס שחמין כהס עיסה ע"ש. כי אין לי כעת להלחיר צרלות מרוב סטרדס הבעולת על כעת צהחלתן זמן הלימוד סם בני יבצתי סמפוזר' י"ו: שיש לי כעת ח"ל יו' יו' אחס את הצרכה וכו'. כה דברי אהובכס סטרווד מלחין כן מהר"ר גולייס ז"ל ס"ס חתן המל"ך הגלון מהר"ר כ"ז ז"ל ס"ס:

שאלה קבב שאלתי ע"א לניחן שמרים ש"ן גיל של עט"ס שחמין כהס מקרוב בווי"ח ז"ל בנט שצ"מ סמפוזר' לעיר למים ר' ינחן כן מהר"ר אהריס וואל"יש מלבו"ב לאשתו מרת בה שבע בה הקל"ן סר"ר ווייניש. וגופא עובדא סיה כוס שקורס שצב ה"ב מהסדר אל השכ"מ בזה חלו ואמרו לו סהס לא הבלת סטר מלינה מחתין. עמס ח"א חתן סחוקר כן גט לאסכר' חל לא חוק לק וכשעמוד ח"ים מחליין חחורו ותחיל לק וחסיה אשחך כדלחאונה. ולא חתן בער רק כרי שלא חסא לריכה לחלוק לחתין. על כן עמס ומדבר

אותן המלות קודם פסח דוקא כדי שלא יש בו איזה חשש הערותות מתקן שיבטל קודם הפסח * וכיוצא בזה כחבו הבכות עיימון כפרק דין דין דגן שאלת מלחמות הר"ן. אבל הקמה של שאר בעלי חבים שלא מלחו שאלת נפויסם כי שרקדו בקמה בלוחי ופס' שרקדו בקמה הספק. אין להחמיר בו והוא מותר להם לכל דבר. כה דברי אר"י בריהם סטרווד מלחין כן מהר"ר גולייס ז"ל ס"ס וכו':

שאלה קב על דבר טענות והכתיבות שחיו בין הר"ר ישראל. ובין שטענה קבא י"ו: שטען סר"ר

ישראל שאלת הולאס שוליא בעסק שהאים הידוע חצב אחור לפני סקר במדינות ארוס עפוייבים הקהל י"ו לגלס לו ממחא שחוחות שכן הקהל י"ו כשמעמעה השער קישור צניינים שזס נוסחו שאס יבא ארוס עליהם סקר ממחא מסירה על ארוס בעל צות משי הקהלות י"ו וכו' יהיה אחרה הולאס מתוך סכוס הקהלות וכו' עכ"ל והעסק ביט' שעמס לי אחור האים סיה מסירה גמורה שאחר כל הפסקים שיהי לי עליו דיון ישראל שחצבא הוא כשאר לי חייב סך חזוב חצב הוא אחרי לפני סקר בכך ג' אלפים ומסר ממנו בידי יתמנאלים ואמר להסר אך שבעברתי חרס ושבוטות ויחד הולאוח דבס שוליא עלי ועל הדיינים שפסקו הדין בינו ובינו גם כריס די לשונן כדלחאסיס ומכניגי הקהל י"ו גם סיה יד המסור הידוע כאלמע ורקס שער לפסוק חלוק לגלס לו הסך חזוב ה"ל כרי שחלוק הוא עם סהס חלק כחלק יאלטו או להושיגי במלמד כחפסיס קסע עד שכבורחתי לכן להסר סך חזוב הידוע וא"כ זס מסירה גמורה סיה ומחוייבים הקהלות י"ו לגלס לי אחרה הולאס שחתי להסר בידיעמס וכשהחלוחס שהשחלו סס בעמס עובדי והעמידו עם הסר על כן זחא שחתי לו. ועוד טענה אחרת שחיון סך שחתי להסר זס בא לתועלת הקהל י"ו: שיש שתיקומו הקיומים שיש להקהל י"ו מהסר קיש להס רשות להושיב דיינים לדון ולפטוט בין אים ובין רעשו כי לוי זחא סיה דין ישראל בחוק קסקלס בעל ח"ו. ועוד טען שצמח שנתן הוא להסר כולו גם סס צממונו מהעלילת סעלילי גם עליהס. ועוד הלחין בעטנות אבל אלו הדברים כן על סיו עיקר טענותיו:

השיבו טלוחי הקהל י"ו: שזו אינה נקדחת מסירה רק שהאים הידוע סיה לו חציונות ממון על הר"ר ישראל וסיה לו לחוצעו דין ישראל ומסא ולנפשו והרבה לפעול והלך וחצב אחור בערכלות של יתמנאלים לפני הכר ועל זס קבל עובדו ודינו גם הכר לא הפעיל עליו שום דבר ולא פסק עליו כי אס לגלס לאחור אים חציונותו. ועל טעמנה הסנייה שחצבו הלא לא השחילו שום חיזוק על הקיומים שלהם גם לא העילו את עמסם ככלוס שעריון העינין שהפעילו עליהם חלו ועומד:

תשובה על פי הדין ורעא לע"ד שטעמנה הראשונה של סר"ר ישראל אינה מספקת לחייב את הקהל י"ו: מטעם קישור השחוחות על ענין המסירות שיהיו ח"ו. משום דלא תבטי' לבכרת המסירות' שכתב המדריכי בזמו פרק הגזול כצחל דין יהוא שחצב פ"י רשת רשו מנ"י עליס ב' מרי וכו' ס' חד ומסרה לפרהנגא דמלכא וכו' דמסיק החס דמשמתיין ליה עד דמייתי ליה וקאסי דינא וכתב המדריכי על זס פסק סר"ר אליעזר ממול"א דחקה חמנים סיה שלא יהא ארס רגיל בכך אבל אינו קהל בכך מוסר וכו' ומסיק שם שאס חקפו מידו על ידי יתמנאלים אף ע"פ שפסטידו הרבה כגון שהעלילו עליו ולקחו ממנו יומר או שהענישו אפילו כפי אין על החוקר דין מסור דלא מלינו בגמרא מסור חלל שחמין לסיק את חכירו אבל זס נחמין להוליא את שני וכו' ע"ש. אס כן על סכרה ז' שפטיע שסדון דיון ארוס ככלל השחוחות על הקהל. אלו אפילו לפי סכרה מ"ס שכתב המדריכי פרק הגזול קמא. על סיה ידנא דשוחא דאס חקסע ע"י וכרי יש לו דין מסור ומסיים וכן סיה דן רבינו מלחין כדלוחן שטעב טענותיו של שחמין ע"פ סיה שטעמס לו דין. כדלוחן מסור גמור הוא אס שחמין לא סיה כרין מחמתה וישלם סכרה כל מ' שחוקר במקליל מוטבוטו עכ"ל. ונראה מדברי מהר"ק בשורש א' שחפס סכרתו של עט"ס לניקר. אפילו על אין חללא לחייב קהל י"ו: בעטנה ז' דלח' אס זס סחובת את חכירו בעש"ג והספידו יס' לו דין מסור. מ"מ אינו ככלל לשון השער קישור השחוחות על הקהל י"ו: דלא משמע אלא כשהסר ועליל ארוס עליהם שער על אים מלגשי הקהלות י"ו: ככמה מוסירם אבל לא שחצב יחודי אחד את חכירו לפני הכר

שנייה האמנה בפרק חיזהו תוך הג' ולאפוקי משה שלי הנגורים דספק מי שחאזו .

ואם יאמר האומר דבאן לא סיי חנאי כיון דלא כפל לחנאו . וכבר פסק הרא"ש והרמב"ם כרבי תנאי דככל מילי צעיק חנאי כפול . וכן פסק הטור א"ה סימן ל"ח וסימן קמ"ג והביאו ר"ה מהא דאחיקין שמואל בנג דשכ"מ אם לא מחי לא יתא גט . ואם מחי יתא גט . אף אהא חמור לו כלא כחב הר"ן בשם השו"ת הרי"ף דלא קיימא לן כר' מאיר . אלא דבגיטין וקדושין חיישינן לה לחומרא . וכן כחב סה"מ בשם הרי"ף בחטוטה ובשם החמוריים ור"ל דמדינא לא צעיק חנאי כפול לא בגיטין וקדושין ולא במתון . אלא דשמואל אחיקין בנגו שצ"מ המגרש על הנאי שיכפול חנאו כדאיחא פרכי מי שחאזו ועשה כן לרווחא דעילתא שחשט שמואל שאם היה החנאי בלא כפל דלמא איכא ב"ד דס"ל כרבי מאיר וכווה מאיר אט"פ שלא נהקיים ההנאי ועיקר הדין הוא דבשום מקום אף לרי"ך לכפול החנאי . והלכך בגיטין וקדושין אם לא כפלו לחנאו ולא נהקיים מהשנין לה ומחוייבין אוחה לא כמגורשה ולא כאינה מגורשה וכו' . והולכין בה להחמיר וכו' עכ"ל :

ועוד אי אומר דמחור סוגיא שסבחי מוכח כהדיא דבבב"א לא בעי לפעול למילתא דהא כהסווא עובדא דחמר ליה המוכר חנאי עניבת או טרפי לה מיקר וכו' אמר האומר פשוטו מילי בעלמא הוא . וכן כהסווא עובדא דשכ"מ דאמרה לה דביחיה חנאי חתמה אי קיימא דידך אלא חמר רב ציד פשוטו מילי בעלמא היא . דהיא לא חמרה לו כן בחמה אלא לחמו . משמע דאי לא היו פשוטו מילי אלא שחמרה לו בחמה אליבא דר"ע הוי חנאי מעלתי אע"ג דלא כפליה למילתא . אלא דאי לרי"ך למר דלא שייך כפילת

סחאוי אלא כשמתנה לוקח או הבעל דומיא דבני גד וכני ראוין שאו שייך למר ולכפול . דדוקא כפילתא כן היא מביעה או כהט גט . ואם לא יתא כן לא יתא להסווא עניבתו ולא כהט גט . אבל כשהסווא פתח ומנטייל לוקח ואומר תנהב ממני שרד זו דאי טרפי לה מיקר וכו' . וכן כשהאשה אומרה תן לי גט דאי קיימת דרך חנאי לא הוי דרך חנאי אלא דרך הוראה ובמתון והוא סומך על דבריו וקונה ומגרש על דעת זו . לא צעיק כפילת הדברים . כי צודאי לא נחטון הלקוח וכו' כהט גט ליה מה שפירשם . כי המוכר או האשה . וכן משמע מלשון הטור חושן המשפט . ועוד מוכח מדברי הרשב"א שבהב"א ככ"י ור"ל דאפילו כהנאי גוואל (כ"ל שחמר לו המוכר כן לאחר שכבר גמר לקיפה פניהו שלא בחמירות) אמר רבינו נראה דה"מ כשאני אומר בלשון חנאי אלא שהוא אומר כן דרך סיפור דברים . אבל אם חמר לו גט חנאי כן חנאי מוכר לך דאי טרפי לה מיקר וכו' . ודאי לאו פשוטו מילי בעלמא הוא אלא חנאי גמור עכ"ל . הרי שחמירי הרשב"א חפשיים שהאי עובדא דגמרא איירי דלא חמר ליה דרך חנאי כלל . אלא דרך סיפור דברים ואפילו כבי וי לאו דחמירין דהוי פשוטו מילי היה חייב המוכר בחמירות כמו שחב' לעיל מה . ואם כן במקום דלא שייך פשוטו מילי בגון שבתחלה הדברים פתח המוכר קנה שדה זו דאי טרפי לך וכו' אפילו סיי דרך סיפור ולא דרך חנאי היה חייב בחמירות . וכן גבי גט נמי איירי בבב"א דאי"ך סיפור . דהא כל המפרשים פדמים הסווא חרי עובדי נהדיג . ואפילו הכי במקום דלא שייך למר פשוטו מילי . בגון שאמרה ליה הכי קודם כתיבת הגט היה חמר כשעמד . אף על גב דלא חמרה ליה דרך חנאי כלל . אם כן מתבאר כהדיא דלא איירי דכפלה דהא איירי דחמר דרך סיפור דברים בעלמא אלא דאי טעמם הוא משום דבבב"א גוואל חנאי אלא במתון . ואט"ג שאמר שכתבתי זה מלאחי בשלטי גבורים פרק מי שחאזו שכתב ח"ל והא דחמירין פרק איחאו נעך הויה דאמרה אי קיימת יודין חנאי . ואמר פשוטו מילי ויכו . לר' מאיר לא אלתריך דבגיטין חנאי כפול אלא לאשתמיני דלפניו לנפק לא מהני עכ"ל . הרי שכתעורר למע שכתבנו וחייר דהגמרא לא קאמרה פשעא דפשוטו מילי אלא אליבא דרבנן . אבל אליבא דרבי מאיר אפילו במקום דלא שייך פשוטו מילי לא מהני . וכן נמלא כלשון זה בחסופות פרכי מי שחאזו דף ע"ה וכן שם דבב"א דרא"ש :

איברא לא משמע כן בדברי הרא"ש פרק איחאו נעך והטור דהא הרא"ש והטור ס"ל דקיימא לן כרבי מאיר אפילו במתון כמבאר בדבריו שם ובטור ח"ה סימן ר"ז . ובטור א"ה סימן ל"ג ורמ"ג . ואפילו הכי כחב הרא"ש פרק איחאו נעך על האי שובדא

ולעיל ח"ל ודוקא היכי דבתחילה סקינן פסקינן שלא בחמירות ועדין לא נגמר המתק כגון שמתו משפטו וכו' . שאף לוקח לא חשב דברים כללו לעיקר החנאי וכו' . אלא שגניח עוונבו ורובו וכו' . אבל אם בתחלה הדברים אמר המוכר ללוקח קני לך שדי ואי טרפי לה מיקר מנביא לך שזפרת ונבחה וכו' לא הוי פשוטו מילי וכו' . כי צודאי לא נחטון לוקח לקטת אלא כמו שפסח לו המוכר . וכן גבי נישואי מיירי שמתרסה וגמר בפיו ודבעיה להארי בלא חנאי וסוף בנת לחמו דברכים עכ"ל . הרי שפסק דאי הוי חנאי גמור . והרואה יראה שבלשון זה שכתב הרא"ש אבל אם בתחלה הדברים אמר המוכר ללוקח קני לך שדי וכו' . לא משמע ממנו שר"ל שפסל חנאו ודבריו וגם לפי הלשון לא שייך בלשון זה כפילת חנאי ולישוננו כחב ג"כ בטור ח"ה סימן ר"ז משמע מדברייהם דבבב"א חפילו לר' מאיר ח"ל חנאי כפול . ואם כן אפילו אם תמלא למר דק"ל כר' מאיר איכא למימר דבבא חפילו לר' מאיר לא צעיק כפילת דברים . אבל לעינן דיהא כבב חכמו דלא ק"ל כר' מאיר . וגם בחשוכה הרשב"א סימן אף מ"ח כחב ח"ל דאין בקושטא דמילתא לא ק"ל כר"מ דבעי חנאי מ"ח ושמואל לאפוקי מספק ב"ד עועין אחיקין כן עכ"ל . וכן פירש רשב"ם פרק יש נוחלין דף ק"ז לא צעיק חנאי כפול אלא בגיטין ולרווחא דמילתא . וכן הרא"ש בעלמא מסיק פרק יש נוחלין דגבי גיטין וקדושין כי לא כפליה לחנאי הוי נמי חנאי מספק . וכן כתב חנאי כהט גטו ירוחם בטור א"ה סימן ל"ח . וכן מדבריו פרק מי שחאזו פוסק דבגיטין וקדושין אולגין לחומרא . והא דמשמע מחשוכה מהרש"ל ז"ל שנטע להקל אפילו בגיטין אשפר שטעמו היה שחמר אוחו משמע גופה היה זד להקל דמן הדין לא היחה אוחו שהאשה לריבה לגט כלל כמבואר שם בדבריו :

ואין לדמות נידון יודין להא דחיתא פרק מי שחאזו אמר רב (ביאור על שניית הג' דסדק מי שחאזו אמר רב הוגה גיטו כמחמתו)

הוא גיטו כמחמתו . מה מתחילת אה עמד חוזר . אף גיטו אה עמד חוזר . ומסקו רבתי ורבנא לא כפירא ליה סא דרב סוף . גזירא ששא יאמרו יש גט לאחר מיתה . ומי איכא מידי דעדאורייתא לא הוי עינא . ומאוס גזירא שריקו אשה איש לעלמא . אין כל המקדש אדעתא דרבנן מקדש . ואפקיעו דבגן לקדושין ופסקו הספוסים כרבה ורבא דהמנשי סתמא אפילו אם עמד אינו חוזר ויהא כרב הוגה . ור"ח שם בחסופות כחב דלא איירי רב הוגה ורבה אלא בחומר מסיים אם מחי ועמד . ואמר כך חזר ותלה ומת . אבל בשם גמור אפילו רב הוגה אדאפילו שם עמד אינו חוזר כמבואר שם בכל בחסופות . מיהו כהגויס בשם גמור וכדפירשו החסופות שם בעעם דדוקא מתנה דעיקרה אינה חלה אלא לאחר מיתה . אבל גט חל ממייס דעתו שחול מיד הלכך אינו חוזר אם לא פירש . אבל בנדון יודין כיון שבתחלה הדברים פתחו לו דכשיעמוד יחזור וישאנה לו לנאשה הוי כאלו פירש שם כהדיא והאנה עשה כן ועל דעת זה נתן לו חת כהט כמו שכתובנו למעלה . וגם אלא שייך כהן גזירה שמה יאמרו יש גט לאחר מיתה דבמקום שיש כאן חנאי לא שייך כהן גזירה אלא כשמגרש בשם כמבואר שם מתוך פרש"י וחוספות וכדומה מהא דאחיקין שמואל בנג שצ"מ אם לא חנאי וכו' . ולא גזרין שמה יאמרו יש גט לאחר מיתה . אלא ודאי דבמקום חנאי לא שייך גזירה . וכן הוא בבב"א פ' מי שחאזו . ונדון יודין הוי כאלו חתם הוא בפירוש האויל ואמרו לו קודם נחיתה כהט כשיעמוד יחזור וישאנה ככשר איש לו יריס מוכיחתי וגם בני שום רהיב ועדות שמתחם בשלמי צעיק ליימם כהט עלה על לבו מובלם לנגד אה שחתי . כשכחבו ממנו גט לנאשו עב כרהם סוכיחו לומר לו שאין דעתך לעשות פירוד ביט ובין אשחו רק כדי שלא חתה לריבה לחלוך כשימות ח"ל אבל שיקיים יחזור וישאנה ככשר הוא מדרך העולם לדבר כדברים האלה וכאשר בנדון יודין האשה בעלמה קבלה ק"ס על זה . הלכך אפילו לרבה ורבא פשוטו מילי כמחמתו לעינן דחמירין דלא נתן לה כהט אלא אדעתא דכשיעמוד חמור והשאלו לו ואין למר דבנדון יודין כיון שקודם נחיתה כהט חמר לו המסדר שאין כותבין בזמן הזה גט על חנאי אלא סתם . ונתן סתם . אם כן הוי כאלו ביטל אוחן כדברים אשפרו לו מקודם עב כשביעמוד יחזור וישאנה . ונתן לה כהט על דעת זו שאפילו כשיעמוד לא ישאנה . זה אינו שאין כמחמתו לשון זה שאמר המסדר שיכפל הדברים הראשונים שדבריו עמו בראשונים ויהא להם עב דעת שאפילו כשיעמוד לא ישאנה כלל . אלא משמעו לשון הוא שאין מחזירין שום חנאי

בשעה נתינת הגט. אלא שנתתיב בגט סתם שסיה ירה בירלס
 בסגל הסכיר החלוי בפרוק. ולכן אמר לו שצין מחזיקו בזמן סיה
 סתם חלוי. אם כן יש לו דין סחור שצוה לגרס את
 גטו על חלוי זה. ואמר כן נתן לה בגט סתם דלא אמרין שמתח
 האחי ובעלו. אלא אמרין דעל דעת הראשונה הוא עשה כמו
 קצבה הראש בהשבותו כלל ל"ס סיון ח' אסא דגרסיק בסמוך
 גבי פלוגתא דרב ושמאל קידשה על חלוי וכנסה סתם לא תימא
 טעמא דרב כיון דכנסה סתם אחלי' לחלוי אלא היינו טעמא דרב
 דאין אדם עשה בעילתו בעילה זונה. וכבד הראש"ג על זה וז"ל
 לא תימא טעמא דרב וכו' כלומר ונלמד מכאן דכל המתנה בחתלה
 הסתם ובטעם נגמר הסתם לא סכיר סתמי שמתחל סתמי ובעלו
 כגון אמר כפי עדים גט על חלוי רותם ליתן לאשהי זה על חלוי
 סתם וכנסה והתנה סתם חלוי וזהו כן נהני כל בפניהם סתם
 ולא סכיר סתמי אמרין שמתחל האחי. ודאי לא אמרין כפי אלא
 היינו טעמא דרב וכו' עכ"ל :

ובר מדין דהא בנדון דידן הסמדר גופיה קודם נתינת הגט אמר
 לבעל שיתן בגט סתם כפי שאלה המעמד לחלוץ ח"ו אבל האח
 נטוח כשעמדה החזר והתאנה והטעם לך בעתון וקישור על זה
 וכן עשה לנכוח כאשר יש על זה ראוות וידיים מוכחות. וגם בלי
 שום ראיה הלא ידוע הוא שכל סמדר גט כפי"מ נעיר לימים כה שאל
 עלה על דעתו לגרס את אשתו מעולם א"כ היה מוכרח לומר לו
 דכשעמדה מחלוי יחזור וישאלה ואין צנבקיין ממנו גט אלא כפי
 לפיטרם מן החליה אם ימות ח"ו ולחצו בדברים כאשר הוא מדרך
 הטעם. וגם כל כפי"מ דעלמא כשוכובים ומבקשים ממנו ליתן גט
 סתמא סתם מקדים דברים להכרימ' מפני מה מנריכוס פורו ליתן
 גט ואומרים לו שכשוקים יחזור וישאלם סכרי עשה לי קישור על
 זה ולא שייך לנשות קישור אם לא הורינו לו הערין מתחלה וכאשר
 ג"כ עסק הסמדר סתם שהכרימ' והאשה קבלו ק"ס שיתחור וישאו
 זה את זה כשוקים מחלוי זה על עשה קודם נתינת הגט ואם כן על
 כרחק הוכרח לומר לו קודם זה שכשוקים יחזור וישאלה ויעשה לו
 קישור על זה כאשר עשה וכאשר שטר קישור ביד הבעל כפי"מ
 אם כן לא שייך לומר שבעל סדכיים הראשונים אעפי' שנתן הגט
 סתם ולא סכיר שום חלוי בטעם ההיכיה יש לו דין חלוי. ולא דין
 גט סתם כאשר מנואר למעלה. אם כן על דעת כן נתן הגט
 שכשעמדה יחזור וישאלה :

ואם יאמר האומר לטעמי כן בנידון דידן הגט גט משום דאין
 בכל אלה הדברים שיתבעל הגט כשעמדה. ודומה אם לא
 מחי לא יאמר גט ושיחא בגמרא אלא דכאן אמר שהגט יהא גט אלא
 שכשעמדה יחזור וישאלה ואין זה חלוי כפי"מ. (ביאור מגי' פ' טהור
 דתקן טהורא חז' וכו' פ"ט טוהת רע"י וכו') :

איברא יש לגרס זה דגם בענין זה יתכן כי יעול הגט. מהא
 דתקן פרק טהורא סתמא לא אשמו משום שם רע משום
 נדרי לא יחזור וקיימא לן כמאן דאמר דטעמא סוי משום קלקולא.
 ופרט"י שאלה יקלקלם על בעלם לאמר שנתקף לאמר. ויאמר חלו
 סייח יודע שדכדכיים בדיים. או שסמדר כפי"מ לו הפסד. אפילו
 סתמים לי מהא מנה לא הייתי מגרסך. וכן אמרתי בטעם גירושין
 כשכפיל כן אני מושיף וכשגרסתיך סיה בדעתי להחזיקך אם יתנאו
 דכריים בדיים. ומנאל גט בעל ודימני מן סתמי ממזרים וכו'. וכן
 פרט"י ג"כ לקמן בספרו במתניין סתמא לא אשמו משום איילונית
 רבי יודא אומר לא יחזיר. ופרט"י לא יחזיר שמתחל חושא ותלך ויאמר
 אלו סייחי יודע שכן אפילו נתינים לי מהא מנה לא הייתי מגרסך
 וילעג לך גרסתיך שחם יבאו לך סימניי שחזיקיך. ואם ידעתי
 שאלה סתמי לו ואת רותם על לא גרסתיך לפיכך אומרים לו קודם
 גירושין היו יודע שהטוילא את אשתו משום איילונית לא יחזיריה
 שלמיס. וכן עוד שם במתניין נשאת לאמר וכו'. וסוי חובעת
 כסותה. אמר רבי יודא אומרים לה שחזיקיך יס מדרוך. ופי'
 רע"י שיאמר לה חלוי ידעתי שסופי ליתן לך כחובס לא גרסתיך.
 וכן יש כסוף פרק קמא דרבי גבי אשה שאין לס וסח וגרסיה דלא
 יחזיר משום דיענין אולא ומינסבא ומתנה ואמר חלו סייחי יודע
 שכן וכו' לא סייחי מגרסיה ומנאל גט בעל וכו'. ויש לדקוק למע
 לו לסי' לאיטיה זה סיה לו לפרס קבוצי דחיישינן שלא יאמר דלא
 גרסתיך אלא בנאות זה אם יאמר הקס רע או הכרר לו סתמא כפי"מ
 אמת יסא גט. ולא חל יאמר אמת לא יאמר גט. אלא טבא רע"י

מדין דהא בנדון דידן הסמדר גופיה קודם נתינת הגט אמר
 לבעל שיתן בגט סתם כפי שאלה המעמד לחלוץ ח"ו אבל האח
 נטוח כשעמדה החזר והתאנה והטעם לך בעתון וקישור על זה
 וכן עשה לנכוח כאשר יש על זה ראוות וידיים מוכחות. וגם בלי
 שום ראיה הלא ידוע הוא שכל סמדר גט כפי"מ נעיר לימים כה שאל
 עלה על דעתו לגרס את אשתו מעולם א"כ היה מוכרח לומר לו
 דכשעמדה מחלוי יחזור וישאלה ואין צנבקיין ממנו גט אלא כפי
 לפיטרם מן החליה אם ימות ח"ו ולחצו בדברים כאשר הוא מדרך
 הטעם. וגם כל כפי"מ דעלמא כשוכובים ומבקשים ממנו ליתן גט
 סתמא סתם מקדים דברים להכרימ' מפני מה מנריכוס פורו ליתן
 גט ואומרים לו שכשוקים יחזור וישאלם סכרי עשה לי קישור על
 זה ולא שייך לנשות קישור אם לא הורינו לו הערין מתחלה וכאשר
 ג"כ עסק הסמדר סתם שהכרימ' והאשה קבלו ק"ס שיתחור וישאו
 זה את זה כשוקים מחלוי זה על עשה קודם נתינת הגט ואם כן על
 כרחק הוכרח לומר לו קודם זה שכשוקים יחזור וישאלה ויעשה לו
 קישור על זה כאשר עשה וכאשר שטר קישור ביד הבעל כפי"מ
 אם כן לא שייך לומר שבעל סדכיים הראשונים אעפי' שנתן הגט
 סתם ולא סכיר שום חלוי בטעם ההיכיה יש לו דין חלוי. ולא דין
 גט סתם כאשר מנואר למעלה. אם כן על דעת כן נתן הגט
 שכשעמדה יחזור וישאלה :

לשמיטתו ששמיט' שאין כאן חלוי נגמור וגם אינו אומר שסיה דעמו
 אם כך יאמר גט. ואם לא יאמר כך יאמר גט בעל. אלא שאומר
 וכשגרסתיך סיה בדעתי להחזיקך אם יתנאו דכריים בדיים. ואם
 ידעתי שאלה סתמי חלו גם אם יסיו דכריים בדיים לא גרסתיך לו
 הגט בעל ממילא וכיהי מן סתמי ממזרים. וכן בכל אלו סייחים
 הכריים למעלה אפי' שאלה סתמי סתם חלוי גט אעפי' כן יכול
 לומר אלו סייחי יודע וכו'. והגט בעל למפרע. ופרט"י דאמר
 עלה בגמרא אלא שאלה שאלה משום שם רע או חלוי וכו' ופרט"י וכו'
 שאלה לה בטעם גירושין. סה כהכ סרס סתמי דלדעת הרמב"ם
 גבי איילונית לא בעיקר אמר לה דסתמן כפירושן ולסברה הרמב"ם
 והרשב"א גבי אשה שאין לה וסח סוי סתמא כפירושן. ובכופר פרק
 סבא על יבמות גבי נשאת לראשון ולפי זה אלא סיה לה כפי סתם
 הסוספות דגם שייך לקולא אפי' דלא אמר משום סיה חלו מושיף
 משום ומשיחים סדכיים דמשום סיה מושיף. ואם כן סוי סדין
 בשכ"מ בנדון דידן פשוט סוי שמוכחים סדכיים שמשום חליה
 סושיף וסוי מני סתמא כפירושן. וכל שכן בנדון דידן שאלה לו
 כפירוש קודם נתינת הגט שאל יתן גט אלא כפי סתם אוקוס
 לחליה ולא שחכא לרונס להסדר ממנו ח"ו אלא כשעמדה יחזור
 וישאלה. וכבר הוכחנו קבל שאומרים לו כן קודם התחלה נתינת
 הגט סוי כאלו אמר סוי בעלנו אופן סדכיים בטעם נתינת הגט
 שעל דעת סדכיים הללו נתן סגנו אעפי' שנתן סתם כסתמא. א"כ
 שהגט בעל כשאלה נשאת לו כשעמדה שפשוט סוי דום שדין
 ספי מאלו אמר סתמא בטעם נתינת הגט משום חליה חלו מושיף
 ופרט"י דנראה מן דברי סוספות שפליגי על רע"י כסברא זו
 סכרי ככזו בדי' דלי' אמר לו סכי מני מקלקלה ככזו סוס"ל
 דראה דחשקה זו אריה כי אלא לנו בעלנו ולא סיהיה מתת גט בעל
 ובניה ממזרים דלא לא אמר ע"מ עכ"ל. מנואר דכריים
 דכל מקום שאלה אמר ע"מ כהנאי גמור אעפי' שגילה דעתו ואמר
 ששכפיל דבר זה מגרסיה לא סוי גט בעל מתת כי אם לפז. מכל
 מקום כחומר' דנשאת איש ראו להחזיר כרע"י. וכן בהשבות סן
 לב בחלק ג' סתמ' ז"א פסק להחזיר כרע"י. וסוי דלומר סתם
 כן חלו מגרסיה יש לו דין חלוי גמור. וכן הרמב"ם פרק י'
 מהלכות גירושין פסק דיש לו דין חלוי ובגט בעל מתת למפרע.
 ועוד דשליי סתם דלא אמר אלא כשכפיל הכרר וסוס"ל רע חלו
 מושיף ולא פירס בדכרר לומר שאלה סתם שטר שחזור וישאלה לכן
 ס"ל לסוספות דלא סוי גט בעל מתת. ואעפי' כן מ"מ איכא לנו
 אבל בנדון דידן דאמר לו כפירוש קודם נתינת הגט דאין מבקשין
 ממנו סגנו אלא משום שאלה סתם אריכא לחלוץ. ואם יעמוד יחזור
 וישאלה. וכבר הוכחנו דסוי כאלו סוי עלמנו אמר כן כפירוש. וז"ל
 דגם סוס"ל מדיים דיכול לומר חלו ידעתי שאלה סתמי חלו לא סיהיה
 מגרסך ובגט בעל מתת אם לא תחזור ותנשא לו. ועוד מתקן
 בהשבות כן לב דסיי דלמר דמשום דבר שהול להכב סוי מושיף
 אפילו לסברה סוספות סוי כמו חלוי גמור ובגט בעל מתת. ונדון
 דידן נתי מדי' דלהבא סוי חלו כן לבולי עלמא בגט בעל מתת.
 ואפילו היכי דשחק בעלנו יתבעל סתם. דלמס חן מי שחקין דכיוצא
 סם איחא ביבמות סוף פרק סבא על יבמות גבי נשאת לפיטי ולא
 סיה לה כגים סחא בלא כחובס. אכנישא לסו נשאת לרביסי וסוי
 כגים סחא דהתבעי לפיטי. אמרין לה שחיקותך יס מדרוך
 דמאי אמר לה ארעמא דסיי חלו גרסתיך. ופרט"י חלו סייחי יודע
 שאלה כה כגים לא גרסתיך ומנאל גט בעל למפרע. ופרין מתקוף
 לה דב פסא או איסי שחקס חן מי שחקין מנאל גט בעל ובניה
 ממזרים וכו'. ופרט"י ולי מני בעלם לבכולי גט כסכי כי שחקס
 מני סוי חן מי שחקין סוי ודאי ארעמא דסיי חלו גרסיה וכו'.
 וכן סקצו סוספות אסיה דאמר רבי יודא גבי איילונית דאמרין לה
 שחיקותך יס מדרוך וסקצו סוספות ואמן מי שחקין וכו'.
 מנואר כסדיי רסיי דאיכא למימר דלדעתה דסיי לא גרסיה אפי'
 סיי דליסי שחק ואינו חובעת שחזור חלוי אפילו כפי חן לא
 שחקין לסחירה לעלמא. ואם כן סוי חלו דין בנדון דידן :

ארא שעדין יש טעם להמקיל בנדון דידן דאיכא למימר דכיון
 דאמר לים המסדר להבעל אני עשה לך קישור ובסתון
 בגרס ובקסם שחזיר ותנשא לך לאמר ששעמדה דין קישור ובסתון
 כגם כמו שכתב סמדרים פרק מי שאלו חלו סתמי כפי"מ
 שכתבו לשון כסמון. ואם כן נוכל לומר דכפיל כן אף אם לא
 תחזור

מודרם

שארה קבב

זובלן

נג

(ועיין לקמן בהמשך) זו כשאנא לנחא למחור דבני המקילין בפרסי הדברים ואפילו מדד הסבא בסתף א' כי שם מנאחא סבא וזימר) ואם כן יש לדמוחו לאומר הכי זה גיטך אם מתי מחולו זה ויפל עליו הבית או הכישו נחש דליחא פרק מי שחמוו דלוינו גט והטעם דמיחא כי האי דלא שיעחא לא ארעיתו שיהא גבט אל האם אלא על המיחא דשיחא. הוא ארעין בנדון דידן לא חסיק ארעיתו שיהא הגט גט כשחשבור על החרס. ועוד יש על זה חבילות חבילות של רחיות על סבא וז' אלא טעם לקבא. ואם כן בנדון דידן נמי מעולם לא גמר בדעתו להסדר מאשכחו לו עוד שיהא בקיים חיותו ולא עלתה על דעתו מעולם שתקבל עליו חרס או הקנס ולא תחפון לשוב אליו. אלא אדרבא חשב בדעתו שעל ידי הקישור הוא בטוח שחוזר ותנשא לו על כל פנים וארעיתו דהכי נקח לה הגט שחוזר והנשא לו כשיעמוד אלא שחשב בדעתו שסדר נתינת סוס הוא שנותנים הגט סחם בלי הנאי שך אמרו לו שאין מזכירין סוס תנאי בזמן הזה. אבל על כל פנים חשב ותנשא לו כשיעמוד תנאי נחקקתם כנגדו. ואם כן הדרא סברתינו לדוכחא שאם תראה האשקא לקבל החרס או ליתן הקנס והנשא לנאי אחר על ידי גט זה יכול לומר אילו הייתי יודע כך לא הייתי מנרשך מעולם ומנאלא גט בכל המפרע. ואף אם שתיק בפעל אכן לא שתיקין כי אכן סהדי שמעולם לא גמר הכעל בדעתו אשכחא נתינת הגט לקבל כקנס והיא תנשא לנאי אחר וארעיתו דהכי לא גירסה. שאלו סיו נתינתו לו כל ממון שבעולם לא היה מנרשם אם היה יודע שאינו בטוח ע"י החקקתו זה ושלא חשב עוד אליו. ואם כן מנאלא גבטו על המפרע. כאשר זוכרנו למעלה בראיות בדרות ובמרח ערובת מפרק השילה. וסוף פרק הבא על יצמתו. וסוף פרק קמא דגדה גבי אשה שאין לה וסת. בדבל אלו הנתינות מנאחא דכל מקום שם תקוה שחשבה לרואה לשוב אליו יכול לומר אלו הייתי יודע וכו'. ומה גבי אילוני' ששכביל כך נקח לה גט אפילו הכי יבול לומר אלו הייתי יודע שלא תשובי אלי ואז' ראויה לילד לא גרשתיך כמו שפרס' שם. כל שכן בנדון דידן כשפירוש אמרו לו שחוזר וישארה ושעו לו בעמון וקישור כדי שחשבה מוכרחת על ידי זה לשוב אליו דכיון כמו תנאי גמור. ק"ו וק"ו יכול לומר שכשכביל כך נתינתו לו גט משום שהייתי בטוח שחשבוני אלו לאחרא בשאקים. ואילו הייתי יודע שלא תשוב אלי בשאקים ותקבל עליה החרס והקנס לא גירשתי. וכבר כתבנו למעלה שהא' לברבי החוספות דסבירא להו דבספק קרקוליס הסבירא לא היו כי אם לעו ולא ביטול הגט ממש. מ"מ בנדון דידן נוכל לומר שגם החוספות מוריד דהגט בנת ממש להנשא אלא על תנאי שיהא אחר כאשר ביארנו הכל למעלה ואפילו אי איהו שתיק אכן לא שתיקין: **וב' חיימה** אם כן הוא שאפי' בנותן הגט בסחם ותקשרים בחרס ובקנס יס' לו אם כן דין גיטו על הנאי הואיל ואומרים לו קודם נתינת הגט כשיעמוד יחזור וישארה. ומחוייבת האשקא לינשא לו על כל פנים כשיעמוד מחולו. א"כ מה הועיל ר"י שתיקתו כדי עכשיו גם כן גט על הנאי הוא דמסתמא עושין ההקשרות קודם הגט ואומרים לו דכשיעמוד יחזור וישארה כאשר הוכחנו למעלה. ומה חילוק יש בין זה ובין המגרש שבירוש על הנאי ואומר אם לא מחי לא יבא גט. א"כ מה יבא שם וכו'. כדאיתא בגמרא דתחתיין שחולל בנט שכ"מ להנחות כן:

החזור ותנשא לו לאחר שיעמוד סיו גט ומהא מותרת לינשא לאחר רק שחיהו בעולם האדם ותתן לו הקנס כאשר הותרה עם הבעל. אבל הסבא וז' סבא דחיים היא ואין להמתן עליה. משום שהרי אין עושים הקישור לבוונה וז' גט כמו של הבעל וכדי שחשבה מנרשח ממנו אף לאחר שיעמוד ולנשא חבוב עוד אליו ומהא פטורה נחש ותקבל עליה החרס או חסן הקנס. אלא אדרבא עושים הקישור כדי שיהא לו בעל סמוך וצטוח שחוזר ותנשא לו כשיעמוד ולא ירא' לכו ליתן הגט בסחמא מפרד שלא חבוב עוד אליו. (ביאור על דברי ר"י מפרי"ש בדין סדר גט ש"מ) ויש להוכיח זה מלשון סדר גיטין שלנו סימן ז' שכתב וז' גט ש"מ כחב רבי ויחיל מפרי"ש שכתב ליתן גט נמי בלא חנאי וכשבע האיש והאשה שיחזרו לישא זה את זה כי יש לפקפק ולדקוק הרבה בלשון החנאים שכן כהלכתן. ובסוף כחב מ"מ מפי הרמאים יש לחוש כי לא יסומך ע"ז ואיכא טירוף דעת. ואחרי שרוב הסופקים לא החזירו כל כך און ללא דבריהם עכ"ל חשב"ש עכ"ל. מכלל זה שמעוין דשא דרבה ר"י מפרי"ש שישבעו האיש והאשה שיחזרו לישא זה את זה הוא בשביל שלא יחשוב הבעל שבאים לנחמא ואחר שלא חוזר אשמו אליו לאחר שיעמוד וטירוף דעתו או לא יתראה ברעון גמור ליתן הגט בסחם לכך עושים לו הקישור דכן יש לדקוק מלשון חשב"ש דמדחבב כי לא יסומך על זה ואיכא טירוף דעת. מכלל ש"י מפרי"ש היה נוהג להשביע האיש והאשה קודם נתינת הגט כדי שיוסמך ע"ז שיחזרו ויבאו זא' ולא חטירוף דעתו שבעה נתינת כבט דר"ל לאחר נתינת הגט. אם כן ימוש נמי ופון לומר שלא חשב ר"י מפרי"ש לטירוף דרעה כלל לא לפני הנתינה ולא לאחר הנתינה אם כן לתם נהג להשביע. ומשמע מדברי המדרש דבעל כרחם שביעטם דכחב והוקיח לקבל חרס הקהלות משמע בע"מ ומה לו בזה אם ישאו זה את זה או לא ישאו אלא ודאי היה נוהג כן כדי שיתן הבעל הגט ברעון ויבטוח וישארה וכן ראינו מרבתי שעושין הקישור קודם הנתינה ופשוט הוא. וכי חיימה אן כבר כתבנו שמתאחר שחזרו לו קודם נתינת הגט שחוזר ותנשא לו. אע"פ דותן א"כ הגט בעהם עורכתה על כל פנים לחזור אליו משום דארעיתו דהכי נתן לה הגט וא"כ למה לר"ך לקישור יבטוחו אותן כך קודם הגט ששיעמודו יחזרו וישאו זא'. בי' תנשא דרש"מ לא יסומך על זה כי לאו כולי עלמא דייגי גמירי ויש לחוש לטירוף דעת כי יאמר הבעל דמה שנתכתיבם אחוה פיוטומי מיני בעלמא הוא או לא יתראה שיהיה ליתן גט על ספק דברים בעלמא. לכך עושין לו הקישור שבעוטה כדי שיהא לנו סמוך וצטוח שחשבוני אלו לא כדי שלא תנשא לרבי אליו ותקבל עליה החרס והקנס. אלא אדרבא כדי שיוסמך בדעתו שחשבוני אלו בלי שום ספק כי אז בעשה נתינת הגט אינו עולה בשום דעת ומחשבה שחשבורו יהיה על השבעוטה או החרס והקנס. ואדרבא ע"י החרס והקנס תהיה סוכרת לנאון אליו ואם כן סדר סיו כמו הנאי גמור כאשר ביארנו למעלה. בי' החרס והקנס גורמין שבעלנו סומך עלמא שחוזר אליו דאין סבא לומר דאם הבטיחו אחוה בדברים בעלמא היה לו דין תנאי. ובשביל שבעתון נעשם בחרס ובקנס יחבעל תנאי. אלא אדרבא החרס והקנס הוא מחזיק התנאי דלא סיו כפיוטומי מיני וכשפאשה רואה לעבור על החרס או ליתן הקנס יכול לומר אלו ידעתי וזאת לא הייתי מנרשך דיותר שבעתון גמור וישארה יחזר בטוח כן עיין יומר לומר דארעיתו דידה קא נמי ויכין ינשא כדמשתבז מהסוגיא דפי' חילוקי שך דלעיל. וקדעתא דהכי גירסה שחשבוני אלו כשיעמוד תחילתו על כל פנים:

מדרגים

שאלה קבב

רוביק

שהבעל סומך עלמו שגל על פנים תשוב אליו כי אינו עולה על דעתו שהיא תשוב על הכלם על חסדן הקנס. אם כן הקשור בעלמו יעו לו דין תנאי לענין ששכימומו מחוייב לחזור ולהישא לו ולא חשש מהר"י מפרי"ש להוציא מזה כי לא היה חסד רק שלא יתנה שום תנאי בנגט עלמו שיתבטל ממילא בשלל ימות. ושלל יזכיר שום תנאי בפירוש בשעת נתינת המסד שחשש פן יעשה בלשון התנאי ויגרס שאפילו כשימומו לא יקשה גע כלל מה שהיה לריבוי לשוב אליו ולתור שיעמוד על זה לא לקפיד דבר. גם החוש והריבוי מוכיח ומחייב זה שהרי לא נשמע כוחא לא בניינו ולא בימות אבותינו וכאשר הוכחו מעטמים דבריו :

ומה ששמעתי שרואים המקלין לסמוך על מה שאומרים שהמסדר הואר שפירוש אמר להבעל שבכ"מ שיתן בעט סחם בני שום תנאי והוא השכ"מ לדבריו. אין לסמוך על זה להקל שהרי כבר כתבנו שלא נחננו מהר"י מפרי"ש לה. ואם כן לא היה ראוי להמסדר לדקדק ולהאריך ולהעריע על השכ"מ בזה כדי שלא חטרוף דעתו ואפילו לא אחר שזמנא הוא שאלו לו כפירוש והשכ"מ הורה לדבריו אין לסמוך על זה להקל ולומר שקוונת השכ"מ היא בזה לגמור דעתו והרודות שאף כשיעמוד לא תשאל לו ולבטל הדברים הראשונים כי מי יאמר לנו שעתה השכ"מ היא כן. אדרבא כיון שכבר קדמו ואמרו לו ששכימומו יחזור וישאלה ועשו לו קשור על זה אם כן בורא"ם כי עתה היא דעתו כן ולא יתבטל כוונתו כשהיה בעל ממילא לומר שלא יאז שום תנאי בנגט עלמו בענין ששכימומו יהא בעל ממילא גם לא מוזיר שום תנאי בשעת נתינת בעט. אבל לפיכך בדעתו הראשונה היה עומד וסמך על ששכימומו אחו ועשו לו קשור כששכימומו יחזור וישאלה ונדעתה דהכי נאן לה בעט. וא"כ ככלל למפרע ואפילו הוא שחק אמן לא שחקין בדאיסור חסור בזה אין להקל ולסמוך על דבר אחד. ואם יאמר המסדר דאמר להשכ"מ עוד דברים אחרים מה שאלו נאן על פי החקין ודרך השול"ם אין רצוי לנו לסמוך עליהם ולהקל. דאם כן מוכיחים הדברים דלא היתה הכוונה כי אם להטעות את הגער וק"ל :

ועוד נאמר דאפילו נודע לכתוב המקלין דבכל גיטי ש"מ דעלמא קטוהנים גע כמנהגו של ר"י מפרי"ש דהיינו קטוהנים סחם ומתקשרים בתרם וקסלות או מתקבצות וקבוצתו לישא ש"מ זה או זה כיו גע גמור. ואם תרצה שאלה לחזור בו ולקבל עליה חרם הקסלות או ליתן לו הקנס היא מותרת לישא לנאית אחר. מכל מקום בדין דידן ששחשקתורה נעשה בעצמה או בעצמה בלאוין שאין כאלו שום קנס ולא שום חרם. ולא היה לנאית על האשה ה"ל שום כפייה שהאלה. פשיטא שאפילו לפי דברי המקלין יכול לומר הבעל אינו יחידי יודע שסחם יעשו אחיו ולא יעשו לי בטמון גמור שמתחור ותקשא לי. לא הייתי מגרשה כי על דעת זה תנאי לה בעט שיהיה סוכר שפעו לו החקירות בטות ועוט שחסיס מוכרחה לשוב אלי. וכאשר כעניתי אחי המסדר שיעשה לי בטמון גמור ומספיק ונכות שמתחור ותקשא לי. ואילו הייתי יודע שאין לי בטמון גמור ומספיק בלאוין שהיא מחוייבת על כל פנים לחזור ולישא לי. לא נתתי לה גע. כמו גבי חילוניות ודומיין כנכר למעלה. ואם כן פשיטא ופשיטא שזה בעט למפרע הוא בעל :

מכר הלין טעמים נראה שהאשה הוכרחה לא תשאל בנגט זה חדא דכיון דאמרו לו קודם נתינת בעט ששכימומו ממילא יחזור וישאלה כיון כחנאי גמור ולא יגרשה אלל אדעתא דהכי ומתולל לא גמר בעט ה"ל לפיכך על דעת שאלל תשוב אליו עוד כשחשבל עליה החרם והקנס שאפילו היא נחמין לו כל ממון שבעולם לא היה מגרשה אם היה יודע שלא תשוב אליו. רק היה בדעתו ששחשקתורה לא עשו אלל לעובדו כדי שיהא בטות שחשבו אליו על כל פנים. ולא עתה על דעתו שחשבל שיקבל הקנס ממנה ויהא חילונא לנאית אחר. ואילו היה יודע זה שפוט הוא שלא היה מגרשה אפילו יבטו ליה כל קללה דעלמא. ועוד שהיה בטעמו אחו באתו התקשרות גופיה. ואילו היה יודע שאין באתו התקשרות ממש ונדעתה לנאית ממנו לא חשמו. שפוטא שלא היה מגרשה. ואם כן נראה שגיי כשרה זה בכלל דומה לאל דאיתא פרק מלוא חליה. מליה מוספת כשרה. גע מוטעה פכול. שזה גע מוטעה גמור הוא. ואש"כ שחסיק שם כיבי דמי חליה מוטעה שאומרים לה חלק לה על מנת שתחן

לפי התקנה משמע דאין חילוק בין מהיום ובין מעשיו וכו' ומסיק וריבוי יחיאל מפרי"ש היה רגיל בנגט ש"מ לגרש לגמרי בלא שום תנאי לאפוקי נפשים מכל פסיקות ובמנוס. והיה מתקיים לקבל פסיקות הקסלות לישא לא אם זה כשיעמוד מיד וכו' עכ"ל. הרי מוציא כהדיו דמקום חילוק דמהיום ודמעשיו בהכיג ר"י מפרי"ש הכי ולא בשביל דבר אחר. (מסע למת חיון שמואל בנגט דשכ"מ אם לא פתי וכו' והפירוש שיש בין הקנה שמואל לתקנת ר"י מפרי"ש)

ואם תקשה לך אם כן הוא כדבריו למה לאטריך שמואל לתקן בנגט דשכ"מ אם לא מהי וכו' ואם מהי וכו' ולכפול התנאי כדי ששאלה ימות לא יאז גע כרבי מאיר ויתקן שיחמו גע סחמא. רק שקודם בעט יאמר לו ששכימומו יחזור וישאלה ואז ג"כ מחוייבת לישא לו על כל פנים לפי מה שכתבנו. כיונאל בזה הקשו להטעות פרק מי שחזו לרב הווא דאמר גיעו כמתחורו ט"ם :

אין זה קושיא כלל דאם נתן לה בעט סחם וע"י שאמרו לו מקודם שיחזור וישאלה כנכר. אש"כ שמתחייבת על כל פנים לחזור ולישא לו מהיום שגל דעתן כן גירסה. ואם לא תשאל לו היה יכול לומר אילו ידעתי שגל תשוב אליו לא אגרשין. מ"מ גע הוא אף לאחר שיעמוד מקום דהא לא אמר והתנה דשכימומו יאז גע בטל ממילא אלל כיון כאלוהי ההיה דשכימומו יחזור וישאלה לקומים שמים ולכך היה חייבת לחזור ולהשאל לו. ולכך נמי לפי מנהגו של מהר"י מפרי"ש והבאים לנשוא חופה וקדוין ומגרשים כל ברכת אירוסין ונשואין כדין כל נשואים מקום דלא נחבעל הגע ממילא לאחר שעתה. אלל כשאלה תשאל לו. ואם כן כיון על כל פנים וכלל הפחות לא גרע מהיכי דרבי ריח בעט. ואם אשה כהן היא היתה אסורה לחזור לו. אבל כשנגרש בפירות על תנאי כדאיתא שמואל אם לא מהי לא יאז גע וכו'. אז אפילו היא אשה כהן מותרת לחזור לו מקום דאין כאן אפי' ריח בעט כשיעמוד מקום דשכימומו בעט בעל ממילא כמבואר בטור א"ה ויבית הפוסקים וכמו שכתב המרדכי כהדיו שתיקד שמואל היתה בשביל כהנים וכו' המרדכי המרדכי פרק מי שחזו. וכן הסמכות העתון גע לנשואו על תנאי אם לא מהי לא יאז גע וכו'. והשאלתה אם פוסל אחו בעט לכהונה מקום ריח בעט הכי חיון דאזינו פוסל וכו' ומותרת לו דעיקר התקנה מקום כהנים היתה וכן מלינו בשאלתה אחקין שמואל בנינו דכהנים אם לא מהי וכו'. וכן כהדיו גיעוין שגלו ודעה דכש"מ לא יאז גע כמנהגו של ר"י מפרי"ש אלל יאז גע על תנאי גמור עכ"ל. אלל שטעוין יש לדקדק על זה דהיה לו לשמואל לתקן שחאמר לו אי קיימת דירך אלל. ויחבעל בעט ואז חסא מותרת לחזור אפי' לבעול כהן. לכך נראה כי עיקר דלא רצה שמואל לתקן שחאמר הוא אי קיימת דירך אלל וכו' וכו' תשוב דהא איכא דוכתא בזה דאמרינן דפיטומי מילי בעלמא הוא. ועוד שלא יאמרו דבדידה קיימת מילתא למערי הנהא בגיעה כדפריך בגמרא. לך חיון מילתא דפסיקא ודעדיפא טפי דהיינו שתינה כבעל בעלמא בתנאי פכול. אלל שמהר"י מפרי"ש לא רצה לכתוב כן כרינא נגמרת מקום דהשע פן יעשה בלשון התנאי. כללל דמילתא דהא דחיון מהר"י מפרי"ש להתקשר בתרם הקסלות הוא במקום אם לא מהי לא יאז גע ולא היה נוגע לומר בפירות אם לא מהי לא יאז גע פן יעשה בלשון התנאי כדאיתא כהדיו במרדכי דלעיל גם במקומות אחרים. ואם כן לא חיון מהר"י מפרי"ש שילמד המסדר לשון זה להבעל שיתן בעט בני שום תנאי כדי שלא יסמך בדעתו שישאלה אחר שיעמוד ממילא. כי מה לו כן אם יאז גע על דעת שישאלה שיקום הא מכל מקום אם ימות תהא גע גמור ותהא פטורה מן השאלה דהא לא גרע מהיכי ומהתנה בפירות אם לא מהי לא יאז גע ולא היה חסר מהר"י מפרי"ש רק שלא יזכיר התנאי בפירות כדי שלא יעשה בלשון התנאי ועל ידי זה לא יהיה גע אף כשימות. לך חיון שיתן בעט סחם ולא יזכיר שום תנאי בנגט עלמו. אלל מה שהבעל נותן הגע על סמך ששחשקתורה יחזור וישאלה. מה לו בכך למת סיה לו למחרת מפרי"ש להסיר על כך ואדרבא להכי חיון שחשקתורה בשבועות כדי שיהא לב בעל סמוך ששחשקתורה ממילא יחזור וישאלה ודעתה דהכי נתן לה הפסד כאשר כתבנו. אם כן לעולם נאמר שאף לפי מנהגו של ר"י מפרי"ש מחוייבת האשה להשאל לו לאחר שיעמוד כי אדעתא דהכי נתן לה בעט. שיהי אחו הרבירים שמתעמים אחו קודם בעט ופושטם לו קשור שיחזור וישאלה לאחר שיעמוד כיון כמו תנאי והתנה והקנס אינם פוער אחת אלל אדרבא החרם והקנס גורמים

מדרים

שאהה קבב

קוברין

גד

לזא ושכיה להם חלק בזה ראויים לעונת גדול . גם שלטון סדן
אין אנו לזכירם לז' ז:

זמרה שרואים המקילין לסמוך על מה שאומרים שהמגדש אחר
שעמד בדיון עם המהגדשים בלבו"ב על ענין זה ושם פסרה
ביניהם ליתן לו מכל אשר לו אלק זכובים ומחל אחר כך על כל
הסתקפותו ואמר שאינו חפץ בה עוד . יבואו ויכלמו וימפרו בעלי
הבשרה כאלה . בדיון דבשעת נתינת בנת לא גירשה אלא על דעת
שיחזור וישאלה בשעמוד מחלו . ואחר"כ בשעמד חזרו בזה לדמות
אחור מביחו ומאשחו . ומאלו מיד בנת בעל למפרע כי לא גירשה
אלא על דעת שתחזור אליו . ולא ידע שדעתה היה שלא תשוב אליו
עוד . ואלו ידע שלא תשוב אליו לא היה מנגרס . אם כן מה שחיל
אחר כך שום מחיל . ואפילו אי ראי וראיה כן שתוקים לגמרי .
אטו אק מי שתוקים להחיות לעלמא כדפריך בחוק פריך כהל על
יבמחו שקבאחי למעלה קפרי ארעה' דהכי לא גירשה . מאלו גב בעל
ובניה ממארים . גם כל מה ששפס ומחל אחר כך לא היה אלא בשביל
שראה שכלתה אליו ומה מסס שדעתה לגרשו מאשחו ולהחיק
בעל אשר לו . עשה כן מה ששפס למלת דבר מה ומכחו לסיים
לו לכסות עינים כמכר בלשון השאלה :

ג מה שמכרזון המקילין לומר שהשפס ומחן בעסק זה הוא בכלל
מוציא לנו על בנת שהסרים עליו ר"ח . לא מאלו יריסס
ורגליהם בניה המדרס . והאומר זה הוא בכלל שאין בקיאים ויודעים
בפיני גיטין וקדושין . דלנו אס שצ"מ מנרס אס אשמו על הנאי
שלאחר שיעמוד מחלו לא יהא גב כדינא דגמרא דאחזון שמואל .
ובשעתד אייה רואה לשבז אליו . וכי מי שטוסה ארעה לשבז אל בעלה
הוא בכלל מוציא לנו על בנת חילא . ארדבה מי שמחזיק ידה שלא
תשבז אליו ומחיר לה להשגב בנת זה איש אחר . הוא בכלל המחיר
אשח אשע לעלמא ומרבה ממחיים ביקרא' ודון דיון נמי בבב"א
הוא שאין בנת פסול מדר עלמו אלא מדר האשה כשלא תשוב אל
בעלה . ואפילו יכיר שהעשרור הוא בנת עלמו . כגון כיפי קמורס
איזה פסול בנת עלמו או איזה עיין שלא יתן כהלכה . וכי נאמר
תשבז אליו ומחיר לה להשגב בנת להאשה לזוהר אשח גב אחר
כשר . הוא בכלל מוציא לנו חילא לנו לומר כן כאלו גב השפסות
של האחרונים מלאים מעניינים כאלה ששאלו וסיבבו להשקיר או
לפסול גיטין שלא תבו או יסדרו כהלכה . וכן מפשים בכל ל"ז
ונעשו הרבה בזמנינו על ידיו . וכמו תכחז מסרי"ק שרש ל"ז
סעיף ב' ו"ל אכל ח"ח קבואה בנת אחר פסול . שפינתו ופשיטתו
דכזה לא דבר ר"ח . דלדרכ' מחוייב הוא לשאלו על פי הגדולים
וכדו לאפרוטי מואיסורו ע"כ"ל . על כן האומר הכובד אינו אלא פוסה
והרעה להחזיק בדביו ולקיים מעשים שאין מחיקיים שנועשו על ידו בלי
עמס כגון להקל בדיא"ח ממור דל"א לכתחיל ולהסיר שחנתא האשה לאיש
אחר לכתחלה בנת כה שיש עליו כמה פקפוקים נכורים מדר סדן :

זכ גם מה שרואים המקילין להקל מטעם שהמגדש ביטול מודעות
בשעת נתינת בנת . גם זה אינו אלא עשות . דלחין עיין כזה
בכלל ביטול מודעות . דכנת בעלמאן אס כהן גירש את אשחו בנתאי
אס לא מדר וכו' . דקיימא לן שהגב בעל בשעומד . וכי ניתנת בשגב
גב אף כשלא תראה האשה לשבז אליו לאחר שיעמוד ואין לריסה
לקיים ההגאי מטעם שביטול מודעות בשעת נתינת בנת . ועוד
דאס איחא דהסנאי בנת מחמת ביטול מודעות אס כן . ושד אס כהן
היחך היא מותרת לנחור אליו אס היה כשהוא אס . ועוד אס
יסיס זה בכלל ביטול מודעות אי"כ מה סואילו ר"י מפרי"ש בחקנתו
שחיקן שיקשורו בהרס או בשעומד הא יתכשל הכל בשעת ביטול
מודעות . אלא דלחין אין עיין כזה בכלל ביטול מודעות . גם מה
שמביאין המקילין רואים להחיר מדרין ביטול בנת דפרק השולח . אין
הדיון דומה לריאס כאלו הוא מביאר מעלמו ואין רלוי להלריך בזה :

לכך אי אומר שכל בעל הוראה שחיקן לקיים ולהחיר לאשה
זו שחשבה על ידי גב זה לעלמא עמיד ליתן עליו את סדן .
כי בחיבור ממור כוז שומעין להחמיר ולא להקל . כלל העולה שגסי
סדן שגרסה לעריות דעתי מכל הני עממי' שכתבתי יריכס האשה
הכל גב אחר כשר מבעלה מרלונו כעובד ואסור לה יבשח לאיש אחר
בנת הכשר . כן ראהו לי לפי ע"ד :

ועתה אבוא ארן אותן המקילין בגב זה דבבשר והאסור את דבריהם כל
מרס ופרט לפני עצמו און סדר הכרעה . והן ס"ו דברייהם :
א מה שהמקילין אומרים שמהאר ששועים קישור בהרס ובקבאם הוא
מגרס

שתחן לך מאחיס זוז דכס"ג גבי חילא שגרס משום דלא חייל בה
שום הנאי משום דלא אפשר על ידי שליח ולא דמי לתנאי בני גד
ובני ראובן . וכס"ג גב מוטעה פסול משום דחיל בה הנאי משום
דלא אפשר על ידי שליח . משמע דלא מקרי גב מוטעה אלא
כשכנסו אחור במשון דרך הנאי . מכל מקום שפוט הוא דלא דוקא
כאי עתה פסול בני גב . דכל שכן אס אומרים לו מן לה גב
ואחר כך תשוב אליו והנאי לך ונטעם לך כמחון והסתקרות . והוא
נחן לם ארעהא דכי וסכטו אחור ולא עשו לו כמחון גמור . שפינתו
דכל שכן הוא שפסול דזה טעמו גמור הוא . והא דמשמע מהשבות
מכסר"ל ז"ל דלא מקרי גב מוטעה אלא כיפי דהנאי בנתאי גמור קלא
יהא גב אלא על הנאי זו והנאי"ן אין האשה רואה לקיים ההנאי אבל
בשעת אחר לא מקרי גב מוטעה . שפוט הוא דלא כבז זה אלא כשבעמחון
אחור שיתן גב בשביל שתחן לו איזה סך ממון כמבואר שם בדבריו .
אכל בטעמו כדדון דיון גם הוא מודס דמקרי גב מוטעה . כאשר
יתבאר לקמן מדברי הרמב"ם ושד שכבר הוכחנו בריאות ברורות
דכל שפסחו לו קודם נתינת בנת מקרי גם כן דרך הנאי . אלא
משום דלא תבכתן עתה אחר שיהא כשר גבי חילא כי אס בזה
האופן שאומרים לו חלוק לה ע"מ שתחן לך מאחיס זוז לכך מוקי
לה בגמרא דבבי . ובפרט כדדון זה שהמגדש היה לעיר ליימס כן ג"ו
קיים ולא כסה באלה גב בארץ נכריה . ויהי מוטל על ערס דוי .
בדלוי לא עלתה גב דעמו להבנות בתלוי סדויים . להפריש בין
נותן גב ססה או על הנאי כי אחרו לו קודם זש של מה שזלו לו
לעשות ולדבר . ידבר ויעשה כן . כי הוא סכל לטובתו וחילא להם
להוציא את אשחו ממנו . רק שחיקון סדר נתינת בנת כך הוא שנתאים
גב ססה ומדגרים עמו כן . ולא ידע שמתקיים להטעמו . ומשולם
לא גירש אלא ארעהא שמתבז אליו עוד . שפוט ופסול הוא שכל
גב מוטעה הוא . וגדולה מזו דלסברת הרמב"ם הא"כ אפילו גבי
חילא פסול דהא כבז פריך ד' מכלות חילא ח"ל חילא מוטעה
פסולה וכו' . או שאמרו לו חלוק לה שזו מזה היה ואיזה מפסדת
עליך כלום ואס תראה אח"כ ליימס חיים . ותבז סה"מ דמשמע
מדברי הרמב"ם דלפי"כ יכיר אחרו לו האשה הווא אינס רואה לך
דרך יבוס אלא חלוק לה ועקור זיקתה סימנה והיא תשגא לך דרך
שואין כוי חילא מושפת עכ"ל . ואס כן דכל שכן גבי גב דכס"ג
מקרי גב מוטעה . ואס"ג דהרשב"א פליג גב סדן ז' גבי חילא .

גבי גב אפשר דגם הרשב"א מודה :
ג מה ששמעתי שעתה כדי להכליל המסמעות שכתבנו מהספדים
הדברים ואומרים שהקישור לא עשו קודם נתינת בנת . כי אס
לאחר הכתיבה . סהם ללנו בנים חרידים ובעל חרס בירס . כי
ארדבה לפי דבריהם אלא כל שכן שהגב בעל למפרע . שדרי בלחי
ספס כהן שלא תראה סב"מ ליתן גב בנת בני עמס כי אס על
ידי שחמרו לו שאין כוונתם לדחותו מאשחו רק כדי לפוטרה ממילא
אס ימות ח"ו . ובקיקוס יחזור וישארה כנבוג . ואס כן כוי כמו
הנאי גמור כאשר סוכתו למעלה בריאות ברורות וארעהא דכי נחן
לה בגב . וא"כ כשלא תשגא לו . בנת בעל למפרע דהא השחא
ליכא למימר קממר בעלמא לגמרי רק שתקבל עליה הכרס
ותחן לו הקים . דהא לפי דבריהם לא עשו הכרס והקנים כי אס לאמר
סנתייה . גם אס אמת הוא שכן עשו לא כדיון ובחיקון פשו . ולכן אין
בדבריהם כהלכה כדאי לסמוך עליהם להקל רק להחמיר יומר :

ועוד ראינו שערוריה בשבט גב זה . גם אס חלו אנו לרייבין
לשעמד יסוד סדן על זה . מכל מקום לאתחא שענין נאמר
שסופן של מעשים מוכיחים על החלקן שכל מעשיהן מהתלה סחולי
סיה סכל ערמס והחבולס באשר יכיר על זה ידים מוכיחים ובכר ידוע
שלי מאתח סדן סרו רלוי שכל גב של סג"מ יכיר דעתי אס עמד
חזר . כדלמר רב סונא פריך מי שחאחו גיטו כמחנתו . מה מהנתו
אס עמד חזר . אף גיטו אס עמד חזר . וסעטס הוא דלומחן דעת
הוא שלא נתן בנת אלא על דעת שיתום . אלא דלמר האס דרבה
ורכה לא סבירא לכו אד דרב סונא משום גזירה שלא יחמיר יו גב
לאמר מיחה . ופריך בגמרא ומתום גזירה שרייבן שחא אית לעלמא .
ומשני אין כל דמקדס ארעהא דרבנן מקדס והפקיעו חכמים לקדושין
כרי הא דלוי חמר מהגב כשעמד אינו אלא מטעם שפקיעו חכמים
לקדושין . ובדלוי בשבט גב מודעות חר הוא דעת חכמים ונחא סימו
לשפקיי הקדושין כי מטעם חר חר אף לקבץ קהירס על שר כך
בשרס להטעמו להוציא גב מידו בתחולס ובערמס . וכל המסייעס

מדרים

שאלה קב

קוברין

מחייבת והיא ק"ל וכן פסק סב"י בש"ע טלו. ועוד דהא בגדון וידן הוי דרך תנאי וכו' אלא אמר רבי זושא גיטך ע"מ שתחזור וישאל לך הוי לבע"מ תנאי גמור ויריבה גמור וקיימ וישאל לך דלא גרע מהיכי שאלמך על מנת שתשאל לפלוני וקפילו למיד' הסם כחומר סיום וזי אח' אשמי וכו' דרבי גנן לעולם מעטס דכיון דפסקא פסקא. כשואמר דרך תנאי לא שייך לומר כיון דפסקא פסקא. וכחשך כגד' הוכחה ממחייבין דהמחייב אשמו מסיב אילונית ומפרש"י שט דאשילו דלמור דארעמא דסבי גירשתיך שטוס בדעמי להחזיק בגזוין שיי' אפילו הכי יא בו ביטול הגט :

¶ ועוד שאפילו נודס לבסתר הזקולין דבכל גיטי שכי"מ דעלמא כהנאין לפי מהגו של מהר"י מפריש' מותרת האשה לבסוף לעלמא שחקבל' מהרס או חסן הקים. ין כן קיבל' הסכי"מ על עמנו בשעת נתינת הגט. ג"מ כדון וידן שקודס נתינת הגט דכרה עמו חמותו ויחר הקרוינס והבעיתו אותו שכל כל פנים חמורו אלו לפיט אשמו ככרלאשום כשיעמוד מחלו. רק עשיתס וידבר מה שיטע לו המסדר לדבר כי כן הוא סדר נתינת גט שכי"מ ח"כ אש"ג כהמסדר אחר לו קצנזין סוס נותנים גט סחס רק שמוקשרין עלמן כחרס או בקנס לחזור וישאל זה את זה והשכי"מ נענע לו רלשו מ"מ מעולם לא גמר בדעמו שיהא פטורה עמנו על ידי כחרס וקנס כ"א על דרכינס כרלאשום של חמותו וקרויני האשס שבעטוהו אותו שכל כל פנים חשבו אלו סמן ודעתהו וידוהו קא גמור ויחבי גיטא כי בטח בדכרי חמותו וקרויני האשס וזי לא הכעיתו אותו כן לא סיס מחללה לדכרי המסדר ליתן גט סחס :

¶ ומה שכתבו המחנניד רחיס מהל' דלא כר"ב סוולא דלמור גיטו כמתחנה אלא כרנב' ורנב' דלא אמרו הכי מטוס גזרה דומה יאמרו יא גנ' ללחר מירס. ככר בירנרו דלין גירון וידן דומה לרחיס שברי כדון וידן אינו גט סחס אלא כדון המחנה כפידות כששיעמוד יחזור וישאלה כמו שכבאחי רחיס מהסוול עובדל דפקן איחוס נשך מהסוול שכי"מ דייכי גיטא גיטא דריחוסו וכו' :

¶ ומה שרולס המחנניד לחק' כחלוקס ה' וסד' כחמרו דעמיכון לא סיו עשין קישור אכל כומינו עשויין קישור לא ספך כבעל כי אס על חרס' או על כבעתח מומן וגס לא סעילו תנאי כגט ככר כהנבו שזין כדרכינס אלו ממש מטוס שיקישור בעלמו יא לו וידן תנאי ועל ידי זה לב כבעל סמוך שחמורו ותגשלו לו על כל פנים ודעתהו דכרי נותן לה כגט וחינו גומר כדעמו שמתשאל סיס לרש' וסוול יקבל ממנה כקנס או שסחיס סיס כעונס חרס'. וזש"ג דלא סעיל שוס תנאי כגט עמנו. מכל מקוס כשתשאל ללחר יטול כבעל לומר אלו ידעתי זחל' לא סייחתי ענברס כי לא גרשתיס אלא ארעמא שחשוב אלי :

¶ ומה שרולס לחק' כחלוקס סב' שלא ככעיתו אותו אשמו בעלמה כי אס חמותו. ככר סוכחמו מהל' דליהת' חן גט לאשחק על מנת שחקן כ' ל' זוז לזין חלוקס בין מתנה סיס בעלמה עס כבעל או חמריס ככאוס כדכריס וכל עקן כדון וידן דאין דרך שאלס ילדס כוחת חרבר דכריס כחלוס עס כבעל כעוטל על ערש דוי. וכו"ש קידוע סוול דכדון שחמותו סיס סעיקריח כענין זה והכל חלוי כס. ומה שכבויס מהסוול דפ' סליס מקדס דמחל' כחלוס סבן לא אמרינן. אפילו נודס לדכריו שזין לחלוק בין כח' לכן אין גירון דומס לרחיס דש' רולס סאב' לקדס אשס לנבו שלא לדעתו אשס שלא ידע כס מעולם וישאל' חל' תחל' חן כעניני. אכל כדון וידן לא כבעתיס אותו חמותו אלא שאלשום ססיח' נסוולס לו וסכיתס עמו כהכסה וכחנה סיסס אשמו ככרלאשום ללחר שיעמוד ועוד הלא חמותו כבעס ממנו כגט וסיל בעלמה כבעתיס אותו ועל פי דכריס חן לה כגט ולכן אין דכריס חלוס כדלי לסמוך עליהס :

¶ גם מה שרולס לחלוק כחלוקס סג' כמה שאומר שלא סיס כבעתון של חמותו סמוך לנתינת כגט. סוול סכל ורעות רוח דסל סיו עסוקין כחיותו ענין ועל פי דכריס שדברה עמו חמותו וקרויניס כז' המסדר ליתן כגט וזס מקרי עפיר תחלת נתינת כגט דלס לא כן לא ידעינן שישורו כי לא חמו ספוסקיס שישור לדבר חל' מטעס קמדכר' המוכר עס חלוקס סיקס ממנו סוול על דעת כן וכן האשס שסוברסו כבעל גט זס מקרי תחלת נתינת :

¶ גם מה שאומר שסיה' לו ילכירו זה בעל' נתינת כגט. ה' כחמה סוכירו או שחמורו וישאלו זה את זה וזס פי' אותן הדיכרי' עשו לו קישור כס אפי' לפי סכרתו אין רחיס מהסוול דמוכר ארעמא' כלל. וסר"ן שוסק דלחומרת סיס ספק מנורש' ענין שחוללה ולא

מחנה ומבטל שזין לו דין תנאי. ארדנב' הקישור עמנו יא לו דין תנאי דכיון שקודס נתינת הגט כעשיעמוד יחזור וישאל לך הוי כדון דארעמא דכרי גיטך וישעלו לו בעמון והתקשרות על זה בקים אש"ג דהקישור הוי שחס לא ישאלה יסיה כחרס הקסלות לא שייך לומר כשסיח' חמבור ולא חרלס לישלמו שסחיס מותרת לעלמא רק ססיח' פטורה סקסלות. והסתקשרות כחרס לא נעשה לבטל התנאי וישאלה פטורה כגט או רק להחזיק התנאי כרי שלא חמבור על ההתקשרות. אכל על כל פנים אס סיס חלס' חששת כחרס מכל מקוס סיס מחייבת לישאל לו מנת התנאי מטוס דלא גירשס אלא ארעמא שחמורו ותגשלו לו ואס סיס יודע שלא חכשו לו כשיעמוד לא סיס מנרסס. ויס להוכיח זה ממקוס חחלת דיינו מדין סוכוכ' שאלמ' ללווק קודס המכירה קיי ק' עדי וז' מרפי לה מייך מגבינ' לך שופרל' ותבנח' וכו' דהסכמת כל ספוסקיס דהוי תנאי גמור ואס נכעס על כך או קבל' חרס לקיים חל' ואחר כך ערשו ססדס מיד' חלוקס והמוכר חינו רולס לעלס לו שופרל' ותבנח' ופירי ועובר על חרס' והסנועס וכי ללחר ככרה סוול שפור סוכוכ' מהל' חריות א' דבר שפוט' הוול שכל כל פנים סוול חייב כלחריות מנת הנאי המכירה שלא נעשית המכירה כי אס ארעמא דכרי שיכס' סוכוכ' חייב כלחריות. ה' למס זה דומה למי כנחמייב לחכירו מנה כשטר והשעב' לשלם לו דבר שפוט' סוול שכל כל פנים חייב לשלם לו מנת שטי"ח אלא שסנועס נעשית לרז' סלוס שיפרע כמנו כדליחוס כשחוכס' כרל"ח' וכל כן ס'ס' כלס' סחמרה לבטלה חן לי גט וזי קיימת דירך חל' ונחקשרה כחרס או כבעטוס ונחן לה כבעל גט ארעמא דכרי נחן לה. והוי כאלו ססנה כפירות שאלחר שיעמוד תגשלו לו והכרס והכעטוס לא כז' כי אס להחוק התנאי שיפכו אוחס על ידי זה לקיים חנח' ולכן אס סיס רולס לעבור על הכעטוס איז על כל פנים סיס מחייבת לישאל לו מנת התנאי כי על דנות זה גירשס ואס לאו איז כגט ככל למפרע אס תגשלו ללחר כמו גני חילויית' לעליל. ואכ"כ ס'ס' כשהקישור נעשע כקנס איז סך חשבו חן' כהוונס בו שחוק סיס קנס' והפער בו וישלם וזי קישור סייב' ס'ס' חשוב עשיתס שחמור ותגשלו לו אלא שסקינס לא נעשה כי אס שעל ידי זה סוכיס מוכרחה לקיים חנח' ולחזור ולהגשלו לו ואס אחר שיעמוד לא חרלס לישאל' וחרלס' ליתן הקנס איז ערפ' סיס מחייבת לישאל לו מנת התנאי כי לא נעשית כקנס לבטל התנאי כי אס לחזיק לטופס על ידי זה שחקינס התנאי וזלו ידע ככעל כסיח' חמבור על מה תנאי וחרלס ליתן הקנס לא סיס מנרסס. ועוד דסל על כדחק' זריך לומר כקמקשריס אותן כחרס ובעטונות או קנסות. וז' משכונות על כדחק' סוול דכרי ככרתי לה לקיים וחינו מטי' שחמבור עליו כגון שאלס או חרס. ואס סיס מומן על כדחק' יטיך סייב' ס'ס' חשוב עשיתס מטי' שחמבור וחסן. דלס לא כן מה סוכיל' ר"י מפריש' כתיקנות וסוול' ודבר שאלס מטי' וסכית סוול סלכך לא שייך לומר דגמר לגרסה לגמרי אף אס חמבור רק שחקבל' חרס' או חסן קנס' דכיון דכרי סליו סכית ומטי' סוול לא חסיק ארעמית' וזלו גרע מהל' דליהת' פרק מי שאלחו כחומר כרי זה גיטך אס מתי חמותו וז' ופסל עליו כסית או ככשו ממש דלא סיו גט וכן פסקו ספוסקיס. וסעטס דמיחס' כי סלי דלא שכית' לא חסיק ארעמית' שיכס' גט ולא כסנה אלא על המיחס דכסיח' וקי' כדון וידן קיין דלא חסיק ארעמית' שחמבור על חרס' והסנועס גם חן חקן סקנס שזינו מטי' אס כן לא חסיק ארעמית' שיכס' כגט גט גם כשחמבור. והסס שח' כבעל חל' חל' חסיק ארעמית' שיכס' חל' מה ופסל' מה לו אס מנת מלחיס חולי מה ופסלו סבי אמרינן דליו גט כחיותו אופן דלא חסיק ארעמית. וקי' כדון כז'. וקי' כש' כסתקשרות חרס וגס קנס'. ועוד סכרי קנס' ששוקין כסקישור סוול דרך אסמכח' וכל דבר כסוול אסמכח' כדעת הפסק' והקוסן סל' יכס' לייך כן ואין עשין זה אלא לסמוך דעתו. ואכ"כ כדון וידן לא שייך לומר שהמנרס' גמר כדעתו שיכס' גט אף אס לא תגשלו לו כשיעמוד ה' לא סיס כדעתו שיכס' לייך כן כלל וקי"ל :

¶ ומה שרולס המקילין לחק' דכאן לא סיס תנאי כגט עמנו אלא כשיעמוד יחזור וישאלה וישאלה דלף כשיעמוד חנה גט עשה חחס. אין רחיו לסמוך על זה דסל אפילו כחומר סוס או ח' אס אשתי ולמחר אס אשתי דסס א"ל לחזור להיות אשתי כי אס כדקדושין וכשזוסיס סייס ופסלו ככי פסק האלפסיס ארמז'ס' דלס סיו גט כלל. וסר"ן שוסק דלחומרת סיס ספק מנורש' ענין שחוללה ולא

למיסק

מדרים

שאלה קבב קבב

לובלין

נה

כך הוא לכוּפֵּץ על הכתובה. אם דברי כתיבה. קמנוג הקלטה הוא כשתחללנו או התגרש מדעתו. אבל נדון דיון פשוט לו קצור כדי שלא תהיה רוחו לחזק שיממון ממנו. ואם לא תספיק משלה כלום אדם נמחן וקצור יש לו. אם תרם קצתו בחזק שטר הקצור לפי משמעותו ואם תספק הכסף אינו חזר כי אם על הקנה של ב' אלפים וכשתחן ב' אלפים פטור גם מן הכסף. והואיל ולא היה לו כפייה ממון ממנה שלא מחלה הכתובה והכופו' און בדבריו שום ממשות עטם וגם הם דברים שבהם עתה מקצוב מלנו. מכל לזון עממין קצתנו מראש שאין להמקילים שום עטם נכון להסיר האכזה מרת בה שבה כ"ל להשאיל למנהל נגנו זה סך מלד הדין סך מלד הסכרה עד שתקבל נגן שני כשר בעצלה כהר"ר יחזק כ"ל מלנו הטוב והאחרים שיש להם לחזק נגנו כהר"ר הכהן. והמסכים לדבריו יקבל ברכה ושלוס. עד כס דברתי וכתבתי הנהאם לע"ד מלד הדין והסכרה למען האמה והשלו"ם ומשפט דק לאפרושי מליכורה חמירה דלשח' איש. ושלטס על דייני וחכמי ישראל נחם הקטור מאיר בן מהר"ם גדליה ז"ל ס"ס החן המלך הגאון מהר"ר'ן כ"ז ז"ל ס"ס :

ואלו הן הסכמת התאונים שהכנימו לדברי הג"ל סלבר מה ששלחו אליי הכסחמם בכתב מיוחד ותאבדו מתוך הרשבות.

דברי פי חכס מן חן להכמים ונוגים. בדקדוקי דברי הגמרא והפוסקים הראשונים והאחרונים. ותומדנה דמוכה שהמנהג היה בעת נתינה הגנו סמך דעמו לדברי הכתובה הראשונה שהכנימוהו שביעימוד ממנו שחמור והגשח' אשתו לו בחופת נעורים. אפי"כ שהיה המנהג מוכרח ע"פ תהנת חז"ל בעת נתינה הגנו לדבר שמתנהג סחם בלי שום תולאי מ"מ דעמו במצבחוהו כי היה קרוב כשיקיים הכתובה שהנתינה אותו ממותו ואם כן אין זה גילוי דעת נגנו רק דעת ממש. ואם כן עכשיו שחמור מהכתובה הזאת ואיכה מתרנה להשאיל לו ממילא היה נתינה הגנו למפרע בעתה. לכן גם אני מסכים שאל להסירה להגשח' לזיש ור' כ"ח כשתתגרש עתה מבעלה כתיקון חז"ל. למען האמה בחתי על החתום. נחם יעקב ב"ד אליקים ז"ל ס"ס הילפרין :

אם יהיו כל חכמי פולין ורוסיה ככפף מהאזים ורובו הגדול הגאון מהר"ר מאיר ר"ו זקק קצרים בכתב אחת בלם בעלפולס חרופה ובקיאוח אשר הרהא כשחברה כ"ל. ואני הפעיר בחכמה ובקנים בחתי כיהודא ועוד לקרא ואמרחי שאין מחלקין כבוד לר"ם לאפרושי מליכורה והלכה כדרי מאיר לחומרה ונחתי על החתום בקהרס. וכיד' ה' טעובה עלי הרמבתי ביאור בקונטרס על פי תורה. וגמרה וסברה. נחם שמתקן בן מהר"ר יחזק ז"ל בחכ"ר הכתובה פה לנ"ב שפי"ב לפ"ק :

אף אי עמדה על דברי הגאון גר"ו ה"ל על דרך העיון ורואתי כי סס בנינים על האמה והלך ובסברא ברורה. ככלכס ישרה. גם כי בעלתי בקונטרס בדיו ודברי מסכמים לדבריו האשה לאשרה. כשהא סליקנה ואמניא להכריע גם שני ולפפריס. והסתחיר על כסס. יקח מלח הש"י ברכה. נחם אהרן אבא לוי :

אף כי לא עדיפנה מחבירי מכל מקום כשראיחי אח רבי מאיר מחאוריו. על פי העיון בחקובות הנחמדת אמרחי טוסח חרופה שפחותיו. אשרי שופע בחכמותיו. וכמחזיק בחזון ירבו ע"ד שמר"ר כי יאח להסכים עמו להצריכה נגן שני. בכן אי הפעיר ג"כ מסכים כדרי מאיר בגיורוחיו לחומרה. ולאפרושי מליכורה. נחם הקטן בני כירש בן מהר"ר נתן ז"ק ז"ל ס"ס :

וכא לך חבובה הגאון מהר"ר מרדכי יפה ז"ל שהשיב על ענין החתובה נגנו שפי"ב ה"ל לפי סדר השאלה ששלחו אליי כת התקליין וקודם שהגיעו ל"ו דברי חכובתי כאשר הוא בכל מנוחל בדבריו ואפי"כ לא הסיר האשה כרובתה לעלמה אסילוי נגנו שני רק שהיה מליך רוחה לחזור לבעלה הראשון אבל אחר שגלו לידו דברי חכובתי ויתחמרו לו כל הדברים שכל דעתו וגם כן הסכמתו להצריכה גם שני.

שאלה קבב שמוע שמתעורר וכוונד לי און כונח הנה ק"ק פו"ל"ל גרבת מיוחד מדבר נגנו שפי"ב שנתעבה וניתן בק"ק ווי"ח והביאנה כהוא לפי וקראוהו בלוי ושמעיו. כותבו כה"ר סמסרד חכם וגם וכוסו. כשכאחי לק"ק ווי"ח בואו אלי ואל הרב הגאון מהר"ר סענדל ז"ל. הלא"ף מהר"ר וייטיל בן הקלין כה"ר

למיסך לארצה ישראל דבשי קיגלס דעמו בעתה מכירה אפי"כ דגילס דעמו משיקרה. דקאי סחס דאין סדכר מוכיח דבכיל למיסק לארץ ישראל הוא מוכר כמו עכבה כרא"ש בריס פ' אלמנה ירויחית דהרבה פעמים ארס מוכר קרקעותיו ואין ידוע למח הוא מוכר ולא נחזון ג"כ ר"ן עכבה דשגח זוי' לזמיריו ליה ולכך חכר. אבל בש"מ נטותן נט לאשתו פשוט הוא עתה נגנו כשכיל פחד התיחה ומעמו מוכיח עליו. והא דלא אמרינן דלפילי בנותן [נתן] אם עמד חזר כמו במהנהו כיונו מטעם גזירה שמה יאמרו לי נט לאתר מיחה. ולפירוט הכתובות דבנותן נגן כסחם גמור אפילו רב הנהא מודה כיונו מטעם דנט לריך שיחול מחיים. ולכך היה לו לפרש. הלך כל מקום שפירס קודם הכתיבה די כזה :

ב גם מה שכתב חב"ד בחלוקה ס"ס מטעם שה"ל לו להזכיר בעתה בעיול מודעה והכן פו"ל מארש שקודם הכתיבה נגנו בעול כל מודעות וכו' וגם חזרו בביטול קודם הכתיבה ואם איתא דהיה בלבו דנט זה אינו כי אם ארשתה שימותה כיו ליה להזכיר זה פעם אחד עכ"ל. לא ידעתי מאי קאמר דאם ר"ל עסיס לו להזכור חנאי גמור ולומר שאם לא ימחה לא יאכ נגנו או שתחזור והגשח' לו חא לפי מנהג של מהר"ם אין להסגל להזכיר שום חנאי בעתה נתינה. ואם ר"ל עסיס לו להזכיר הקצור ששטס לו מה היה לריך להזכיר הא כבר נעשה ונגמד :

י גם מה שכתב ח"ל הששי בהמגורשה ואכיה והמה מעולם לא חזרו בקצורם אלא בהגנה חזר בקצורו. הוא שקך מותלע כאשר מוכר ביטול :

יא גם מה שכתב ח"ל סו' שטמד בב"ד הגדול והודה וקיבל עליו בכל מומר שהכניס בגזון כרין לאשתו אין לו לפקפק עליו שום פקסוק בעולם עכ"ל. דברים הללו הם שפות הגמור כי כשיש באמה לפקפק על איזה נט מה שחלטה ע"כ בהודלת נגנו שמודה שאין עליו פקסוק. ואדרבה מחזק מעסיקים יכיר דמאחר שלא היו רואים ליתן להכניר אותו דבר מועט שנתפסרו עמו. עד שהכריחוהו שיעמוד לפני כב"ד וידע כ"ל. הדברים יוכיחם שסם בעצמם היו יודעים שיש לפקפק על כגנו מטעם שדוחין אותו מאשתו דאם לא כן סודלה זו למה ומהיחי חיתי לומר שיש פקסוק :

יב גם מה שכתב ח"ל סח' והוא על כולם שביעירוש אמרו לו בעתה שטס לכחוב הגנו שבזמן סוס אין נותינין נגנו על חנאי כל וכו' וכן עשה עכ"ל. לא ידעתי דעמו נחם. הלא גם בעול אומר שנתן הגנו סחם בלי שום חנאי אבל לא נחמו אלה על דעת זו שהכנימוהו אותו ונתקשרו עמו מקודם הכתיבה שביעימוד החזור והגשח' לו כאשר מטאר הכל בדברי חכובתי. ואפי"כ אם הוא בעלמו מודה שזה כעטס הוא גדול על כולם. ואין בו ממש. אין איסוך להקל על כעטמים הפקטים ממנו. ומכל שכן שאין כסס ריח ולא טעם :

יג ומה שאומר שאמר להכסי"מ שיהן נגנו מומר לסיוח מותרת על ידו לכל נגנו שהרעה ולא יהיה לזה על זה קוס דז חובב שחחיר והגשח' לו כ"ח מכה קבלת חרס מעשה וכו'. כס דברים שאין מודך המסדר לדבר כן עס שום עכ"מ ולכך אין אנו מחייבים לקבלס. וגם שאל להמסדר מפי מן הקדקך אין דברים כאלה להשיב מרע מה שאין כהוג אלא מחזק מעשיו יכיר שדעתו היה לרמוח אח סענר ולדקומו מלכתו גם ללאחר שיעמוד וגם ח"ל שהמה הוא שדבר כדברים כאלה שפי' השכ"מ מאן יגור לן שהשכ"מ האון לדבריו אלה וסודה עליהם ע"כ דקדוקו הלא השכ"מ כל עלה בעת שמתחבוב שמתקשים לרמוחו מאשתו ובחזומו הלך ליתן נגנו על דעת שהכנימוהו אותו שביעימוד חמור אשתו אילוי כבדלכותה ולא נתן לבו על דקדוקי דברים של המסדר. ויהא ח"ל ששטע והבין אותן חשב בדעתו שתיקון סדר נתינה הגנו כן הוא לדבר דברים כאלה אבל הוא על דברים הראשונים שהכנימוהו אותו סמך וגם אם המסדר דבר דברים כאלה בלא השכ"מ לא הוליה דברים כאלה מפי שגמור שטס בעול כעטמות והתיחס הראשונים :

יד ועוד שגם לפי דברי המתנהג שחוקל שאומר שביעירוש אמר להבעל שלא יהי' לאחד מהם שום זך חובב כי אם קבלת חרס והקנה של ממון סה לפי משמעות ההתקשרות אין כאן לא חרס ולא קנס ואם כן כעטס אח סענר. ומה שהאמר שהיה ברזון. אם כן אם ידע הענר שלא היה שום קנס שחפסיד האשה מתלס כלום אם כן מה סמסרד הדעה ח"ל לו לסענר על הקנס הממון :

מז וגם מה שכתב שאין כאן כעטס הואיל ומנהג הקהלון **כה**